

"ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼"

(ਮਾਸਟਰ) ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

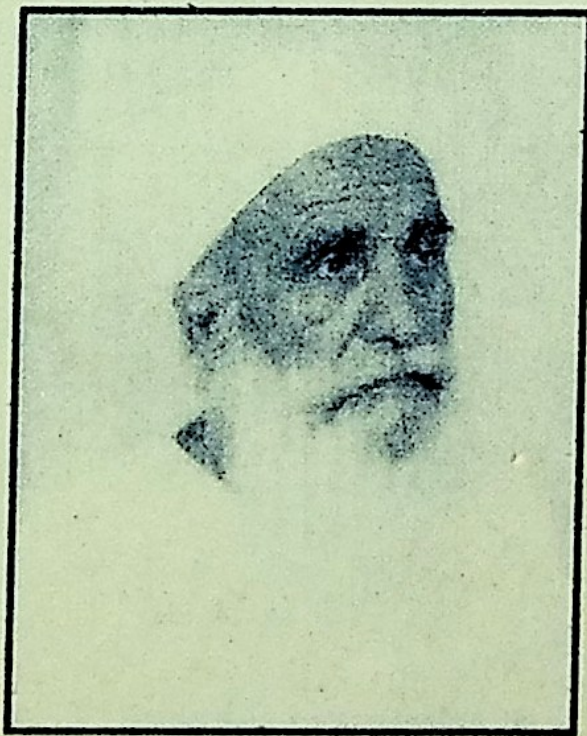
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ
ਸਿਰਸਾ (ਹਰਿਆਣਾ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ
ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿੱਤ ਸਭਾ
ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ (ਸਿਰਸਾ)

ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਕੁੱਖ ਚੋਂ ਨੇ ਸ਼ੇਅਰ ਮੇਰੇ ਜਨਮਦੇ।
ਪੇਸ਼ਾ-ਵਰ ਸਾਇਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਫੋਕੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਫੜਾਂ।

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਾਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲੀ ਆਖੀ ਨਹੀਂ,
ਸੱਚੀਆਂ ਆਖਣ ਤੋਂ ਪਰ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਝੁਕਿਆ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ ਗੁਲਦਸਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ,
ਅੱਡ ਅੱਡ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘਣਾਂ ਤੇ ਮਾਨਣਾਂ।

ਲੇਖਕ :-

(ਮਾਸਟਰ) ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ
ਸਿਰਸਾ (ਹਰਿਆਣਾ)

"ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼"

(ਮਾਸਟਰ) ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ
ਸਿਰਸਾ (ਹਰਿਆਣਾ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ
ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿੱਤ ਸਭਾ
ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ (ਸਿਰਸਾ)

SHAIRAN DA SHIRAZA

By :-

Amrik Singh

AMRITSAR KALAN

Sirsa-125102 (Hry.)

Copy : 500

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜੁਲਾਈ 2000

ਮੁੱਲ : 50 ਰੁਪਏ

ਸਭ ਹੱਕ ਲੇਖਕ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :-

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿੱਤ ਸਭਾ
ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ (ਸਿਰਸਾ)

ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ :-

ਨਵੀਨ ਕੁਮਾਰ, ਐਲਨਾਬਾਦ

ਏਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ :-

1. ਪਹਿਲਾ ਉਭਾਰ	(ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ)
2. ਪੰਖੜੀਆਂ	(ਕਵਿਤਾ)
3. ਗਮ ਦੀ ਮਹਿਕ	(ਗਜ਼ਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿ) ਪੰਜਾਬੀ
4. ਦਰਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ	(ਗਜ਼ਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿ) ਪੰਜਾਬੀ
5. ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ	(ਵਿਅੰਗ) ਪੰਜਾਬੀ
6. "ਦੋਹੇਂ ਕੇ ਜਾਮ, ਨੇਤਾਓਂ ਕੇ ਨਾਮ"	(ਹਿੰਦੀ ਦੋਹੇ)
7. ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼ਾ	(ਹੱਥਲੀ ਪੁਸਤਕ)
8. ਜੀਵਣ ਜੱਸ	(ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ)

ਸਮਰਪਤ

"ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਲਾਭ ਕੌਰ ਜੀ
ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਵਰਗੀ ਠੰਢੀ ਤੇ
ਸੰਘਣੀ ਛਾਂ ਰੱਬ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ"

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਨਾਮ : ਮਾ. ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ
 ਪਿਤਾ : ਸਵਰਗੀ ਸਰਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਹੰਜਰਾ
 ਮਾਤਾ : ਸਰਦਾਰਨੀ ਲਾਭ ਕੌਰ
 ਜਨਮ ਸਥਾਨ : ਪਿੰਡ ਲਾਲੇਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ)
 ਜਨਮ : 1-1-1930
 ਨਿਵਾਸ : ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਸਿਰਸਾ (ਹਰਿਆਣਾ)
 ਵਿਹਾਰ : 1957-1976, ਅਧਿਆਪਕ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਮਹਾਵਿਦਿਆਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ
 : 1985-1997, ਮੈਨੇਜਰ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ (ਕਾਲਜ) ਤੇ ਸਕੂਲ, ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨਨਗਰ
 : 1998 ਤੋਂ ਮੈਨੇਜਰ,
 ਅਨੁਪਮ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ,
 ਡਬਵਾਲੀ ਰੋਡ, ਐਲਨਾਬਾਦ (ਸਿਰਸਾ)

ਅਪਣੇ ਵਲੋਂ

ਮੈਂ ਇਸ "ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ੀਰਾਜ਼ੇ" ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਲਈ ਸੋਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਐਨ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਬਦਲ ਗਈ। ਏਸ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਕੁੱਝ ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਉਤੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਸ਼ੇਅਰ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਂ ਆਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੱਸ ਇਕ ਗੱਲ ਅਪਣੇ ਸ਼ੇਅਰ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕਹੀ ਹੈ :-

ਸ਼ੇਅਰ ਮੇਰੇ ਨੇ ਮੌਤੀ ਹੀਰੇ, ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਪਰਖਣਗੇ,
ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਦੀ ਗੱਲ ਬੱਸ, ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਏ।

ਜਾਂ

ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ "Share" ਨਹੀਂ ਜੋ ਵਿਚ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਵਿਕਦੇ,
ਮੇਰੇ ਸ਼ੇਅਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ਦੇ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਮਿਤੀ : 5 ਅਗਸਤ 2000

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ
ਜ਼ਿਲਾ ਸਿਰਸਾ
ਹਰਿਆਣਾ

AJAY SINGH CHAUTALA
MEMBER OF PARLIAMENT
(LOK SABHA)

100, LODHI ESTATE
NEW DELHI - 110 003.
011-4649921-31-51

CHAUTALA HOUSE, SIRSA
01666-24015, 31129

280, VIKAS NAGAR, BHIWANI
01664-40044

No- 108/MP/SSA.

दिनांक 25-6-2000

सन्देश

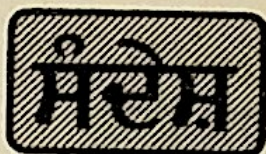
मुझे यह जान कर

प्रसन्नता हुई कि मास्टर
अमरीक सिंह जी की पुस्तक
(शेरों का सिराजा) शीघ्र प्रकाशित
हो रही है। मास्टर अमरीक सिंह जी
की साहित्यिक प्रतिभा से इस पुस्तक
के पाठकों को नई दिशा प्रदान होगी।
मैं मास्टर जी के उज्ज्वल भविष्य
की कामना करता हूँ।

आपका शुभेच्छु

अजय सिंह-चौथला
सांसद

[Signature]
25/6

Ch. Bhagi Ram

M.L.A.
ELLENABAD

Ph. : 01698-20954(O)

20155(R)

Mameran Rd., Ellenabad

Distt. Sirsa (Hry.)

Ref. No. 939/1

Dated 5/8/2000

मुझे यह जानकर अति प्रसन्नता हुई कि मेरे हल्के
के प्रसिद्ध साहित्यकार मास्टर अमरीक सिंह जी की
नवीनतम साहित्यिक कृति "शिअरां दा शिराज़ा"
शीर्षक के तहत शीघ्र प्रकाशित हो रही है। अमृतसर
कलां जैसी ग्रामीण पृष्ठभूमि से जुड़े मा. अमरीक सिंह
जी ने इससे पहले भी अनेक साहित्यिक कृतियां देकर
पंजाबी एवं हिन्दी साहित्य को जो अमूल्य योगदान दिया
है, वह अपने आप में जहां एक अमूल्य निधि है वहीं
हमारे लिए भी एक गौरव का विषय है।

मास्टर जी की नवजात कृति 'शिअरां दा
शिराज़ा', पंजाबी साहित्य जगत में एक मील का पत्थर
साबित होगी, यही मेरी आकांक्षा, विश्वास एवं शुभ
कामना भी है।

जागिराद मल
११/८/२०००

ਧੰਨਵਾਦ

ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਹਿਰਦਿਓਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਏਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਛਪਣ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

1. ਡਾ. ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਾਂਘ, ਪਟਿਆਲਾ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ੇਅਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸਿਨਫ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ
2. ਡਾ. ਜੀ.ਡੀ. ਚੌਧਰੀ ਸਾਹਿਬ, ਸਿਰਸਾ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਤੇ ਛਪਣ ਯੋਗ ਬਨਾਇਆ
3. ਸ. ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ, ਸੰਤਨਗਰ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ 30000 ਰੁਪਏ ਹੁਧਾਰ ਲਏ ਪਰ ਸਣੇ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਆਜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਬਚੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਛਪਵਾਉਣ ਯੋਗ ਹੋਇਆ।
4. ਮਾ. ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਬੂਰੀਆ, ਐਲਨਾਬਾਦ
ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਦੌੜ ਭੱਜ ਕਰਕੇ ਏਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਬਨਾਉਣ, ਛਪਵਾਉਣ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਤਕ ਪੁਚਾਉਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਹਲਾ-ਸ਼ੇਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇਤਨੀ ਜਲਦੀ ਤੇ ਇਤਨੀ ਅੱਛੀ ਨਾਂ ਛਪ ਸਕਦੀ।
5. ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਭੱਟ ਸਾਹਿਬ, ਕੁਪਵਾੜਾ (ਕਸ਼ਮੀਰ)
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਦਵਤਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛਪਵਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤਕ ਪੁਚਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਵਧਾਇਆ।
6. ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਯੋਗ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ।
7. ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਵੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ
ਜੋ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੇਰੀ ਪਰੇਰਨਾਂ ਸਰੋਤ ਰਹੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਤਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਖਸ਼ਦੇ ਰਹੇ।
8. ਸ਼੍ਰੀ ਨਵੀਨ ਕੁਮਾਰ, ਐਲਨਾਬਾਦ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ ਕਰਕੇ ਐਲਨਾਬਾਦ ਵਿਚ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਸੈਟਿੰਗ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਦੂਰ ਜਾਕੇ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ ਦੀ ਸਰਦਰਦੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ।

ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਰਚਨਾਂ ਦੇ ਮਹਿਵਰ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸਪਰਾਟ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸਦਕਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਪਰਲੇ ਸਭ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲ ਸਕਿਆ

"ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼"

ਲੇਖਕ :

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਵੇਰਵਾ

ਸਫਾ

ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ

ਸ਼ੇਅਰ.....1-72

ਦੂਜਾ ਭਾਗ

ਪੰਜਾਬੀ ਦੋਹਿਰੇ.....73-86

ਬਣੀ ਹੈ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧਾਤ ਦੀ ਦੇਹੀ ਮੇਰੀ ਯਾਰੋ,
ਇਹ ਪਾਰਸ ਨਾਲ ਛੋਹ ਕੇ ਵੀ ਤਾਂ ਸੋਨਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਪਾਈ।

ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਹੀ ਜੰਮਿਆ ਸਾਂ ਮਰਾਂਗਾਂ ਵਿਚ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ,
ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਕੇ ਮਨਜ਼ਲਾਂ ਪਾਈਆਂ,
ਸੜਕ ਦੇ ਮੀਲ ਵਾਂਗੂੰ ਮੈਂ ਖੜਾ ਤਕਦਾ ਰਿਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ।

ਜ਼ਮਾਨੇ ਖੂਬ ਤਕਿਆ ਏ ਤਮਾਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ,
ਮਗਰ ਹਮਦਰਦ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਇਹ ਜਾਨ ਤਰਸੀ ਹੈ।

ਹਵਾ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਲਾ ਬਨ ਜਵਾਨੀ ਲੰਘ ਗਈ ਕੋਲੋਂ,
ਹੁਣ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ, ਘੱਟਾ ਬਣ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰੜਕਦੀ ਹੈ।

ਲੰਘ ਗਏ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਕਰ,
ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਸੀ ਕਰਜ਼ਾਈ ਕਦੇ।

ਵਫ਼ਾ ਉਮਰ ਭਰ ਦੀ ਗਈ ਏ ਅਜਾਈਂ,
ਦੁਆਨੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਵੀ ਨਾਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ।

ਮੈਂ ਕਿਸ ਬੇ-ਕਦਰ ਨੂੰ ਹੈ ਦਿਲ ਭੇਟ ਕੀਤਾ,
ਮਤੀਰਾ ਸਮਝ ਚੀਰ ਖਾ ਹੀ ਗਇਆ ਏ।

ਯਾਰ ਖਾਤਰ ਛੱਡਿਆ ਸਾਰਾ ਜਹਾਂ,
ਉਹ ਵੀ ਸਦ ਅਫਸੋਸ ਅਪਣਾਂ ਨਾਂ ਰਿਹਾ।

ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਾਂ ਦੁੱਖ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਨਾਵਣ,
ਤੇਰੀ ਵੇਖ ਹਾਲਤ ਮੈਂ ਦੁਖ ਅਪਣਾਂ ਭੁਲਿਆਂ।

ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕਹਾਂ ਕਿੰਜ ਅਪਣਾਂ,
ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਂ ਏਥੇ ਰਿਹਾ ਹੁਣ ਤੇ ਅਪਣਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨਾਲ ਤੈਨੂੰ ਸੀ ਪਾਇਆ,
ਤਿਵੇਂ ਹੁਣ ਭੁਲਾਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬੜਾ ਏ।

✦
ਮੱਥੇ ਤੇ ਦੋ ਵਾਲ ਅਫ਼ਜ਼ੂ ਫਿਰਦੇ ਨੇ,
ਵੇਖ ਕੇ ਦਿਲ ਆਵਾਰਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਏ।

✦
ਜਦੋਂ ਤਕ ਤੂੰ ਰਿਹੋਂ ਅਪਣਾ ਇਹ ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ ਸੀ ਅਪਣਾ,
ਤੂੰ ਕੰਡ ਦੇ ਕੇ ਗਿਓਂ ਬੱਸ ਹੋ ਗਏ ਸਾਰੇ ਹੀ ਬੇਗਾਨੇ।

✦
ਪਰਾਈ ਪੀੜ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਪੀੜਾ ਹੀ ਸਦਾ ਜਾਤੈ,
ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਨਾ ਪਰ ਮੇਰੀ ਅੰਦਰ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ।

✦
ਮੱਥੇ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਸ਼ਾਹਾਂ ਜੇਹੀਆਂ ਨੇ,
ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਨੇ ਰੰਕ ਅਸਾਨੂੰ ਕੀਤਾ ਏ।

✦
ਕਦ ਤਕ ਦਰ-ਦਰ ਚੈਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਭਟਕਾਂਗੇ,
ਉਮਰ ਥੁਰੇੜੀ ਭਟਕਣ ਸਾਡੀ ਜਨਮਾਂ ਦੀ।

✦
ਗਮ ਸਾਡੇ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਭਾਈ ਵਾਲ ਬਣੇ,
ਕਿਸ ਨੂੰ ਵਿਹਲ ਹੈ ਸਾਡੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖਣ ਦੀ।

✦

ਅਪਣੇ ਹੀ ਨਾਂ ਆਪਣੇ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿਣ ਜਦੋਂ,
ਕੀ ਅਫਸੋਸ ਜੇ ਕੀਤਾ ਵਾਰ ਪਰਾਇਆਂ ਨੇ।

ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਪਲ ਸੋਚ ਲਵੋ,
ਮੁਹੋਂ ਨਿਕਲੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਏ।

ਸੌ ਸੌ ਕਰਨ ਗੁਨਾਹ ਪਰ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ,
ਇਕ ਗੁਨਾਹ ਵੀ ਸਾਡਾ ਯਾਰ ਨਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ।

ਸਾਵਨ ਦਾ ਅਜ ਬੱਦਲ ਰਜ ਰਜ ਵੱਸਿਆਏ,
ਰੂਹ ਸਾਡੀ ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸੀ ਏ।

ਓਸ ਦੇ ਮੁਹਰੇ ਨਾਂ ਦਿਲ ਦਾ ਦਰਦ ਕਹਿ,
ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕੀ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਹੀ ਉਂਜ ਤਾ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ,
ਸੱਜਣਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਬੀਤੇ ਘੜੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਏ।

ਲੋਕ-ਰੋਹ .ਤੋਂ ਬਚਨ ਖਾਤਰ ਹਾਕਮਾਂ,
ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲਵਾਈਆਂ ਜਾਲੀਆਂ।

ਕੁਰਸੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨੇ,
ਏਸ ਨੂੰ ਛਡਿਆਂ ਬਾਝ ਨਾਂ ਕੁਰਸੀ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਪਿੰਡਾਂ ਵਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਨੂੰ,
ਚਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਨਰਕ ਕਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਏ।

ਭਾਈ ਭਾਈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪੈ ਲੜਦੇ ਨੇ,
ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਚਾਲ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਏ।

ਧੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤਾਈਂ ਨਾਂ ਮਜਬੂਰ ਕਰੋ,
ਨੂੰਹਾਂ ਦਾਜ ਨੂੰ ਹਥ ਲਾਣ ਨਾਂ ਦੇਣ ਗੀਆਂ।

ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੇ ਚੱਲਣਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਹਿਰਦਾ ਰਖ ਆਕਾਸ਼ ਜਿਹਾ,
ਉਠ-ਸਵਾਰਾਂ ਸੰਗ ਨਿਹੋਂ ਲਾ ਕੇ ਬੂਹੇ ਨੀਵੇਂ ਰਖੀਏ ਨਾਂ।

ਇਹ ਥਾਂ ਥਾਂ ਜੋ ਧੁਖਦੀ ਏ ਅੱਗ ਨਫਰਤਾਂ ਦੀ,
ਇਹ ਨੇਤਾ-ਗਣਾਂ ਦੀ ਹੀ ਲਾਈ ਹੋਈ ਏ।

ਅੱਗ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜ਼ਾਲਮੋ ਲਾਓ ਨਾਂ,
ਢੰਗ ਨਾਂ ਜੋ ਕਰ ਜਾਣੋ ਅੱਗ ਬੁਝਾਵਨ ਦਾ।

ਮਰਨ ਬਹਾਦਰ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਵੇਰਾਂ,
ਪਰ ਕਾਇਰ ਤਾਂ ਪਲ ਪਲ ਪਿਛੋਂ ਮਰਦੇ ਨੇ।

ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਗੰਦ ਉਛਾਲਣ ਵਾਲਿਓ,
ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਚਾਓਗੇ ਕਿਵੇਂ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰਾ ਮਰ ਮਰ ਕੇ ਜੋ ਜੀਂਦੇ ਨੇ,
ਐਸੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨ ਚੰਗੇਰਾ ਏ।

ਹੱਵਸ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕਰੋ ਦੌੜ ਭਜ ਨਾਂ,
ਸਬਰ ਬਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਾਂ ਭੁਖ ਮਿਟ ਸਕੇਗੀ।

ਉੱਜ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ,
ਰੂਹ ਅਸਾਡੀ ਨੂੰ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਜਕੜਿਆ।

ਮਿਲੇ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਫੁੱਲ ਕੁੱਪੇ ਨਾਂ ਬਣੀਏ,
ਗ਼ਮੀ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤਾ ਸੁਕੜਨਾਂ ਨਾ ਪੈ ਜੈ।

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਹ ਰੁੱਤ ਕੈਸੀ ਆਈ,
ਖ਼ਿਜ਼ਾਂ ਤੇ ਬਹਾਰਾਂ ਚ' ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਨਾਂ।

ਉਹ ਰੱਬ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਂ ਚ' ਲੱਭਦੇ ਹੋ ਫਿਰਦੇ,
ਜ਼ਰਾ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੋਲੋ।

ਜੋ ਹਾਕਮ ਸਮਝਦੇ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ,
ਬੜੀ ਛੇਤੀ ਮਿੱਟੀ ਚ' ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ ਉਹ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲੰਘਾਈ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰ ਫਿਰ ਕੇ,
ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਐ ਪਰ ਆਈਏ।

ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾ ਸਪੀਕਰ ਲਾਓ ਨਾਂ,
ਸਹਿਜ ਮਿੱਠੜੇ ਬੋਲ ਸੁਣੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੇ।

ਮੇਰੇ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸੀਮਾਂ ਵੇਖੋ,
ਰੱਬ ਜਾਣ ਕੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪੂਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਅਜ ਮਾਹੌਲ ਚਾ ਘੁਟਣ ਅਜੇਹੀ ਵਧ ਗਈ ਏ,
ਤਕੜੇ ਕਿਸੇ ਤੂਫਾਨ ਦੀ ਆਮਦ ਆਮਦ ਹੈ।

ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਗ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਦਾ ਏ,
ਅਪਣੀ ਗਰਜ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸਾਰੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ।

ਦਰਦ-ਅਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦਾ ਮਹਿੰਗਾ ਗਹਿਣਾਂ ਏ,
ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਿਤੇ ਵਡ-ਮੁੱਲਾ ਏ।

ਵੇਖਿਆ ਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕ ਐਸਾ ਅਧਭੂਤ ਰਾਜ ਹੇ,
ਜੋ ਛੁਪਾਇਆਂ ਨਾਂ ਛਿਪੇ ਤੇ ਖੋਲਿਆਂ ਖੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ।

ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਰਾਹੇ ਪੈ ਗਏ,
ਪਰ ਵਰੀ ਦੇ ਸੁਟ ਵਾਂਗੂ ਹੀ ਹੰਢਾਇਐ ਏਸ ਨੂੰ।

ਵੱਸਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਵੱਸਦਾ ਬੱਸ ਨਾਂ ਕਰਦਾ ਏ,
ਬੱਦਲ ਵੀ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਬੰਦੇ ਵਰਗਾ ਹੈ।

ਹਮਦਰਦਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜਾ ਏ,
ਮਿਲੇ ਨਾਂ ਕਿਧਰੋਂ ਖਾਕ ਬਬੇਰੀ ਛਾਣੀ ਏ।

ਰਾਰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਬੇ ਦਰਦਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਪਿਆਂ,
ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਕਾ ਹਾਏ ਕਹਿਣ ਨਾਂ ਦੇਂਦੇ ਨੇ।

ਮਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੋ ਜੀਵਨ ਵਾਸਤੇ,
ਜੀਣ ਦਾ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਾਲਿਓ ਮੇਰੀ ਜ਼ਰਾ ਦੀਵਾਨਗੀ ਵੇਖੋ,
ਮੈਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪੰਘਾਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤੈ।

1. ਵਰੀ -ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਸੁਟ

ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਦਾ ਅਸਲੀ ਦਰਪਨ ਹੈ,
ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਅੰਦਰ ਦੀ ਗੱਲ ਦਿੱਸਦੀ ਏ।

ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਮੱਚ ਜਾਂਦੀ ਏ ਤਬਾਹੀ ਜਦ ਭੂਚਾਲ ਆਉਂਦੈ,
ਮਗਰ ਧਰਤੀ ਚ ਲਾਵਾ ਉਬਲਦਾ ਏ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ।

ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰਿਕ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖੋ,
ਰਤਨ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹਿੰਗਾ ਤੇ ਕੌਡੀ ਤੋਂ ਸਸਤਾ।

ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਕੋਈ ਕਿਤਨਾਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ,
ਉਹ ਇਕ ਦਿਨ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸਦਾ ਦਾ ਗ਼ਰੀਬੀ।

ਇਹ ਵਧਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਏ ਨਫਰਤ ਦੀ ਖਾਈ,
ਮੁਹੱਬਤ ਦੀ ਭਰਤੀ ਪਾ ਕਦ ਭਰ ਸਕੋਗੇ।

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾ ਬੰਦਾ ਪੈਸਾ ਬਣਾਂਦੈ,
ਕਦੀ ਵੀ ਨਾਂ ਪੈਸੇ ਨੇ ਬੰਦਾ ਬਨਾਇਆ।

ਜਰਜਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਰਾ ਹੋ ਰਿਹੈ,
ਆਓ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਬੰਧ ਸਿਰਜੀਏ।

ਅਜ ਸਾਰੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ,
ਬੋੜੇ ਬਹੁਤੇ ਸਭ ਹਾਂ ਜ਼ੀਮੇਵਾਰ ਅਸੀਂ।

ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਾਂ ਦੌਲਤਮੰਦ ਨਾਂ ਅਕਲਮੰਦ ਹੀ ਬਣਿਆਹਾਂ,
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ਸੁੱਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ਉਠਿਆ ਹਾਂ।

ਇਹ ਧੋਖੇ ਇਹ ਧਾੜੇ ਇਹ ਸਭ ਹੇਰਾਫੇਰੀ,
ਹੈ ਮਸਲਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਦਾ।

ਨਫਰਤ ਦੇ ਚੌਮਾਸੇ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ,
ਰੋਮ ਰੋਮ ਚੋਂ ਲਹੂ ਦਾ ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਚੋਇਆ ਏ।

ਬੁਲੰਦੀ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜੇ ਨਾਪਣੀ ਹੈ,
ਪਤੰਗ ਵਾਂਗ ਹੌਲਾ ਹਵਾ ਤੋਂ ਵੀ ਹੋ ਜਾ।

ਪਰਵਾਨਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਸੜ ਮੁੱਕ ਗਿਆ,
ਸ਼ਮਾਂ ਵਿਚਾਰੀ ਪਲ ਪਲ ਤਿਲ ਤਿਲ ਜਲਦੀ ਏ।

ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹਰੇਕ ਸਹੂਲਤ ਹੈ,
ਸੋਚੋ! ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਬੰਦੇ ਨੇ।

ਜ਼ਮਾਨਾ ਕਹੇ ਸਾਨੂੰ ਲਖ ਵਾਰ ਕੁਝ ਵੀ,
ਤੁਸਾਂ ਬੇ-ਵਫ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਖਣਾ ਸੀ।

ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਸਾਡੇ ਖੂਨ ਚ' ਰਚਿਆ ਏ,
ਹਰ ਅਣ-ਹੋਣੀ ਗਲ ਨੂੰ ਝੱਟ ਮੰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਅਫ਼ਵਾਹਾਂ ਤੇ ਉਕਾ ਨਾਂ ਇਤਬਾਰ ਕਰੋ,
ਬਿਨ ਖੰਭਾਂ ਦੇ ਡਾਰਾਂ ਬਣ-ਬਣ ਉੱਡਣ ਗੀਆਂ।

ਮੇਰੀ ਐਸੇ ਮਜ਼ਹਬ ਤੋਂ ਸੌ ਵਾਰ ਤੌਬਾ,
ਜੋ ਜੋੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜੇ।

ਕਦੋਂ ਤਕ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਰਾਖੀ ਕਰੇਗਾ,
ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਰਾਖੀ ਜਦੋਂ ਤਕ ਨਾਂ ਕੀਤੀ।

ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਵੈਰੀ ਨਹੀਂ ਏਸ ਜਗ ਤੇ,
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਰ ਵੈਰ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ।

ਲਿਖੋ ਲੇਖਕੋ ਅਜ ਕੋਈ ਜ਼ਫਰ-ਨਾਮਾ,
ਜੋ ਫੁਟ ਦੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਅਕਲ ਆਵੇ।

ਮਨ-ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਧੂਆਂ ਖਿਚ ਖਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ,
ਅੰਦਰ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਕਾਲਾ ਕਰ ਸੁਟਿਆ।

ਮਾਪੇ ਸੋਚਣ ਸਦਾ ਹੀ ਅਪਣੀ ਆਣਸ ਲਈ,
ਅਜ ਦੀ ਆਣਸ ਦੀ ਸੋਚ ਹੈ ਸੀਮਤ ਆਪਣੇ ਤਕ।

ਪਿਆਰ ਵਿਹੂਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਜੀਵਨ ਹੈ,
ਬਿਨਾ ਮਿਠਾਸੋਂ ਦੱਸੋ ਕਿਸ ਕੰਮ ਗੰਨਾਂ ਏ।

1. ਧੂਆਂ - ਸਿਗਰੇਟ-ਬੀੜੀ ਦਾ ਧੂਆਂ

ਝੂਠ ਦਾ ਹੀ ਨਾਂ ਸਿਆਸਤ ਪੈ ਗਿਆ,
ਝੂਠਿਆਂ ਦਾ ਨਾਂ ਸਿਆਸਤ-ਦਾਨ ਹੈ।

ਵਾੜ ਦਬਾ ਦਬ ਖੇਤ ਨੂੰ ਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਏ,
ਖੇਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕੀ ਦੱਸੋ ਲੋੜ ਉਜਾੜਨ ਦੀ।

ਪਖੰਡਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਗਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਯਾਰੀ,
ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇਕੋ ਹੀ ਰੁੱਖੜੇ ਦੇ ਫਲ ਨੇ।

ਅਪਣੇ ਧੈਰੀ ਜੋ ਨਾਂ ਆਪੇ ਤੁਰ ਸਕੇ,
ਕਦੋਂ ਤਕ ਦੇਵੋਗੇ ਉਸਨੂੰ ਆਸਰਾ।

ਮੌਤ ਦੇ ਉਤੇ ਜਿੱਤ ਸਦੀਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ,
ਨਿੱਜ ਹਿੱਤ ਛੱਡ ਕੇ ਲੋਕ-ਹਿਤਾਂ ਦੀ ਗਲ ਕਰੋ।

ਰੱਖੋ ਸਾਂਭ ਜਵਾਨੀ ਫਿਰ ਨਾਂ ਆਵੇਗੀ,
ਲਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕ-ਹਿਤਾਂ ਲਈ ਲਾ ਦੇਵੋ।

ਸੱਜਣਾਂ ਬਿਨ ਜੀਣ ਕਾਹਦਾ ਜੀਣ ਹੈ,
ਹਰ ਸੁਭਾ-ਓ-ਸ਼ਾਮ ਫਾਂਸੀ ਲਟਕਣਾਂ।

ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੇ ਮਹਿਕ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਦੀ ਏ,
ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਂ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁੰਘੇ ਨਾਂ।

ਕਿੰਨਾਂ ਸੋਹਣਾਂ ਫੁੱਲ ਹੈ ਭਰਿਆ ਮਹਿਕਾਂ ਦਾ,
ਯਾਰ ਦੀ ਸੇਜੀਂ ਵਿੱਛਿਆ ਨਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ।

ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋਈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾਂ,
ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦੇ ਨਾਂ ਜਿਉਂਦੇ।

ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ ਪੁੱਤਰ ਮਸਾਂ ਵਿਆਹੀਏ,
ਨੂੰਹਾਂ ਵਿਹੜੇ ਵੜਨ ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਖੁੱਸ ਜਾਂਦੇ।

ਪੰਛੀਆ! ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਚਲ ਨਾਲ ਅਜ
ਮੈਂ ਵੀ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਚ ਉੱਡਣਾਂ ਚਾਹ ਰਿਹਾਂ।

ਸਫਲਤਾ ਇਨਸਾਨ ਹਰ ਇਕ ਲੋੜਦੈ,
ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਿਸਨੇ ਪਾਈ ਏ।

ਸ਼ੁਮ ਚੰਗੈ ਓਸ ਦਾਨੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ,
ਲਾਰਿਆਂ ਲੱਪਿਆਂ ਚ' ਜੋ ਰਖਦਾ ਨਹੀਂ।

ਗਿੱਲਿਆਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੰਡਿਆ ਜਦ ਤੁਸਾਂ,
ਡਿਗ ਪਏ ਹੀਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਫਰਸ਼ ਤੇ।

ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੰਡੇ ਕਿਤੇ ਚੰਗੇਰੇ ਨੇ,
ਹਰ ਗਲਤੀ ਦਾ ਜੋ ਇਹਸਾਸ ਕਰਾਂਦੇ ਨੇ।

ਅਪਣਾਂ ਆਪ ਹੀ ਸਾਥੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰੀਦਾ,
ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਤੂੰ ਮੰਦਾ ਹੈਂ।

ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਿਓਂ ਜੇਬ ਅਸਾਡੀ ਟੋਹਦੇ ਹੋ,
ਕਦੋਂ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕਰ ਸੁੱਟੀ ਮਹਿੰਗਾਈ ਨੇ।

ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਾਪਣਾਂ,
ਹੈ ਅਸੰਭਵ ਇਹ ਨਿਰਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ।

ਲੋਕੋਂ ਅਪਣੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਕੰਧਾਂ ਹੋਰ ਉਸਾਰੋ ਨਾਂ,
ਅਗਲੀਆਂ ਨੇ ਯੀ ਅਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਬਥੇਰਾ ਕੀਤਾ ਏ।

ਜੋ ਆਓਂਦੈ ਉਹ ਲੂਣ ਛਿੜਕਦੈ ਜ਼ਖਮਾਂ ਤੇ,
ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਲੂਮ ਇਹਨਾਂ ਤੇ ਲਾਵੇਗਾ।

ਦਿਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹੋ ਜਾਏ ਕਿਤੇ,
ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਾਂ ਇਕ ਹੋ ਪਾਏਗੀ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਰੱਖੀਏ ਸਦ-ਭਾਵਨਾਂ,
ਮਿੱਠੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਖੋਲੀਏ।

ਸ਼ੇਅਰ ਕਹਿਣਾਂ ਇਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਫ਼ਰ ਹੈ,
ਰਾਤ ਦਿਨ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦੈ ਕਾਫ਼ਲਾ।

ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਫੜ ਕੇ ਚਾਣਚੱਕ,
ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਵੇਰਾ ਜ਼ਾਲਮਾਂ।

ਕੌਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਆਣਾਂ ਕਹੇਗਾ,
ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਉਲਝਦੇ।

ਬੂਹੇ ਤੇ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਖੁਰਵਾ ਬੋਲੋ ਨਾਂ,
ਬਿਨ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਕੌਣ ਪਰਾਏ ਬਾਰ ਬਹੇ।

ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਨੁਕਤਾ-ਚੀਨੀ ਨਾਂ ਕਰੋ,
ਕਿਓਂਕਿ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਨੁਕਤੇ ਬਹੁਤ ਨੇ।

ਤੁਰੀ ਹੈ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜ ਦੀ ਜਵਾਨੀ,
ਜੜਾਂ ਅਪਣੀਆਂ ਆਪ ਹੀ ਪੁਟ ਰਹੀ ਏ।

ਨਸ਼ੇ ਜ਼ਹਿਰ ਨੇ ਖਾਕੇ ਸੀਨੇ ਨਾ ਸਾੜੇ,
ਜਵਾਨੀ ਤਾਂ ਖੁਦ ਅਪਣੇ ਆਪ ਚ' ਨਸ਼ਾ ਏ।

1. ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਸਪੀਕਰ ਲਾ ਕੇ

ਗਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚ ਲਵੇ,
ਕਹਿਣ ਸਿਆਣੇ ਕੰਨ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ।

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਗੁਣ ਹੋਣ ਬੇ-ਅਰਥ ਜਾਣੇ,
ਮਨੁਖ ਦਾ ਜੇ ਹਿਰਦਾ ਕਪਟ ਦਾ ਹੈ ਭਰਿਆ।

ਯਾਦਾਂ ਦੀਆਂ ਵਹੀਰਾਂ ਤੁਰੀਆਂ ਰਹਿਣ ਸਦਾ,
ਧੂੜ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰੜਕਦੀ ਏ।

ਮੇਰੇ ਤੇ ਇਕ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਏ,
ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੈਂ ਰੂਪ ਹੀ ਬੱਸ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੁਨਾਵਾਂ ਦੋਸਤਾ,
ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਨਿਗੱਲਾ ਹੋ ਗਇਓਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਹ ਮੋੜ ਕੈਸਾ ਆ ਗਿਆ,
ਤੂੰ ਪਰਾਇਆ ਹੋ ਗਇਓਂ ਸੰਸਾਰ ਅਪਣਾਂ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹਰ ਕਦਮ ਉਠਦਾ ਏ ਸਾਡਾ ਮੌਤ ਵਲ,
ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਲ ਜਾ ਰਹੇ।

ਜਿਗਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਏ ਤੀਰੇ ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ,
ਦੁਆ ਬਿਨ ਦਵਾ ਉਸ ਦੀ ਦੱਸ ਹੋਰ ਕੀ ਏ।

ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਅਜ ਤਕ ਨਾਂ ਆਈ,
ਕਿ ਰਾਖੇ ਨੇ ਅਜ ਕਿਓਂ ਸੰਧੇਵਾ ਹੈ ਫੜਿਆ।

ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਤੀਕਰ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਪੜੇ,
ਕਿ ਗਗਨਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਾ ਵੇਖੀ।

ਅੰਬਰਾਂ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗਰਾਂ,
ਕੋਈ ਨਾਂ ਅਰਮਾਨ ਸਾਰੇ ਗਿਣ ਸਕੇ।

ਵੇਖਿਐ ਮੇਰੀ ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਵੀ,
ਠੱਲ ਨਾਂ ਪਾਈ ਮੇਰੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਨੂੰ।

1. ਸੰਧੇਵਾ :- ਕੰਧ ਪਾੜਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ ਚੋਰ ਦਾ

ਹੈ ਅਜੇਹੀ ਦਾਸਤਾਨੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ,
ਸੁਣ ਕਈ ਨੇ ਹੱਸ ਰਹੇ ਕੁਝ ਰੋ ਰਹੇ।

ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਇਕ ਧੁਣੀ ਧੁਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ,
ਰੂੜੀ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਕਦੇ ਨਾਂ ਬੁੱਝਦੀ ਏ।

ਚੰਨ ਲੁਟਾ ਦੇਵੇਗਾ ਸਾਰੀ ਚਾਨਣੀ,
ਅਜ ਹੀ ਆ ਜਾਵੇ ਜੇ ਸੱਜਣ ਰਾਤ ਨੂੰ।

ਵੇਖ ਕੇ ਤੇਰਾ ਰਵਈਆ ਬੇ-ਤੁਕਾ,
ਜੀ ਮੇਰਾ ਕਰਦਾ ਏ ਰਜ ਕੇ ਰੋ ਲਵਾਂ।

ਜਾਣਦਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਗਰ ਮਜਬੂਰ ਹੋ,
ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗ ਕੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾਂ।

ਪਰਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਜੋ ਬੇ ਈਮਾਨ ਸਨ,
ਉਹ-ਹੀ ਅਜ ਈਮਾਨ ਦੇ ਰਾਖੇ ਬਣੇ।

1. ਦਾਸਤਾਨ - ਕਹਾਣੀ

❖
ਹਰ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਲੁਕਾਵਨ ਵਾਲਿਓ,
ਜੇ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਤਾਂ ਲੁਕ ਸਕਣੀ ਨਹੀਂ।

❖
ਕੀ ਸੁਣਾਂ ਤੇਰੀ ਨਸੀਹਤ ਜ਼ਾਹਿਦਾ,
ਬਿਨ ਬਨਾਵਟ ਏਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

❖
ਸਮ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਜਾਗਦਾ ਏ,
ਚੁਆਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਲਾਈ।

❖
ਸ਼ੇਅਰ ਨਹੀਂ ਇਹ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ,
ਪਾਰਖੂ ਹੀ ਮੁੱਲ ਇਸਦਾ ਪਾਣਗੇ।

❖
ਦਮਨ-ਚੱਕਰ ਉਹ ਚਲਾਇਆ ਜ਼ਾਲਮਾਂ,
ਕੋਈ ਵੀ ਤੇ ਹੁਣ ਸੁਰਖਿਅਤ ਨਾਂ ਰਿਹਾ।

❖
ਮਨ ਦੀ ਗਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਭ ਤਨ ਦੀ ਗਲ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ,
ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਫਲ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗੁਠਲੀਆਂ ਹੀ ਦਲ ਰਹੇ।

❖
1. ਜ਼ਾਹਿਦ-ਉਪਦੇਸ਼ਕ

ਗਮ ਅਸਾਡੀ ਰਾਸ ਪੁੰਜੀ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀ ਖਾਨ ਹੈ,
ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬੀ ਤੋਂ ਇਹ ਮਿਲਿਆ ਕੁਦਰਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਹੈ।

ਨਾਂ ਡਰੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਯਾਰੋ ਮੈਂ ਡਰਾਉਣਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ,
ਪਾਸ ਆਕੇ ਵੇਖ ਲੋ ਇਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਿਲ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ।

ਉਲਟੀ ਗਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ,
ਭਾਰ ਤਾਂ ਮਰਦੇ ਉਠ ਅੜਾਂਦੇ ਬੋਰੇ ਨੇ।

ਕਾਸਦਾ! ਚਿੱਠੀ ਲਿਆਇਐ ਦੂਰ ਦੀ,
ਕੀ ਦਿਆਂ ਸੌਗਾਤ ਕੀ ਅਰਪਨ ਕਰਾਂ।

ਕਰ ਕੇ ਹੇਰਾ ਫੇਰੀਆਂ ਦੌਲਤ ਜੁਟਾਈ ਜਾ ਸਕੇ,
ਪਰ ਕਿਤੋਂ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਮੰਗੀ ਉਧਾਰੀ ਨਾ ਮਿਲੇ।

ਜਵਾਂ-ਮਰਦ ਰਣ-ਭੂਮ ਵਿਚ ਪਰਖ ਹੁੰਦੇ,
ਘਰੇ ਬੈਠ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਬਣਦੇ।

1. ਕਾਸਦ-ਡਾਕੀਆ

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿਆਣੇ ਤੇ ਮੱਤ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕੋ,
ਬੇ-ਅਕਲਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਏ ਗੱਲ ਵੱਖਰੀ ਵੱਖਰੀ।

ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਧਾੜਵੀ ਅਜ ਬਣ ਗਏ ਨੇ ਰਹਿਨੁਮਾ,
ਯਾ ਖੁਦਾ! ਇਹ ਦੇਸ਼ ਮੇਰਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਪਾਏਗਾ।

ਜੇਠ ਦੀ ਤੱਤੀ ਹਵਾ ਵਰਗੀ ਹੈ ਅਜ ਬਾਦ-ਏ-ਸਬਾ,
ਗੁਲਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਫੁਲ ਸਾਰੇ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਮੁਰਝਾਣਗੇ।

ਦਰਦ ਦਾ ਦਰਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ,
ਨਾਲ ਚਾਵਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਂ ਮੈਂ ਤਰ ਰਿਹਾ।

ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਘਣੀ ਭੀੜ ਵਿਚ,
ਲਭ ਰਿਹਾਂ ਜਾਣੀ ਪਛਾਣੀ ਸ਼ਕਲ ਇਕ।

ਵੇਖ ਕੇ ਹਾਲਤ ਬੁਰੀ ਇਨਸਾਨ ਦੀ,
ਰੂਹ ਮੇਰੀ ਨੇ ਹਾਅ ਦਾ ਨਾਹਰਾ ਮਾਰਿਆ।

ਜੇਬ ਕਤਰੇ ਜੇਬ ਮੇਰੀ ਕੱਟ ਕੇ ਮੌਕਾ ਮਾਰਿਆ,
ਪਰ ਵਿਚਾਰਾ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਵੀ ਜੀ ਜੇਬ ਹੈ।

ਸ਼ਰਮ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ,
ਵਿਹਲਿਆਂ ਬਹਿ ਕੇ ਜੋ ਰੋਟੀ ਖਾ ਰਿਹਾ।

ਬੈਠ ਝੁੱਗੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀਤੀ ਸਲਾਹ,
ਉਠ ਕੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇ।

ਹੋਸ਼ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਸਾਂ ਜਿਤਨੀ ਦਵਾ,
ਦਿਨ ਬਦਿਨ ਬੇ-ਹੋਸ਼ ਹੋਏ ਹਾਂ ਸਗੋਂ।

ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇ ਕੌਣ ਯਾਰੋ,
ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੈ ਲਹੂ ਦਾ ਤਿਹਾਇਆ।

ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ,
ਕਤਲ ਹੋ ਜਾਣਾਂ ਸੀ ਹੁਣ ਨੂੰ ਓਸਨੇ।

1. ਆਕਾਰ-ਜਿਸਮ

ਵਿਛੜਦਾ ਜੇਕਰ ਨਾਂ ਪਾਣੀ ਧਾਰ ਤੋਂ,
ਗੁਲਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਾਂ ਰੋਣਕਾਂ।

ਅਪਣਾਂ ਆਪਾ ਸਾੜਦੀ ਨਾਂ ਜੇ ਸ਼ਮੂਂ,
ਮਹਿਫਲਾਂ ਵਿਚ ਚਾਨਣਾਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਵੇਂ।

ਜੀਭ ਦੇ ਚਸਕੇ ਲਈ ਇਨਸਾਨ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਬਨਾਇਆ ਕਬਰ ਕਿਉਂ।

ਇਲਮ ਦੀ ਦੌਲਤ ਮਿਲੇ ਵਡਭਾਗਿਆਂ,
ਅਮਲ ਬਿਨ ਪਰ ਇਲਮ ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਦੈ।

ਸਣੇ ਜੱਜ ਵਕੀਲਾਂ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ਾ-ਵਰ ਨੇ,
ਤੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਏਥੋਂ ਕੀ ਆਸ ਰਖਣੈ।

ਘੁਮੰਡ ਨਾ ਕਰੋ ਜੇ ਧਨੀ ਹੋ ਜਵਾਂ ਹੋ,
ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਧਨ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬੇਵਫ਼ਾ ਨੇ।

ਸੀ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਤੂੰ, ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ,
ਤੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅਜ ਘੋਲ ਪੀਤੇ।

ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਨਾਂ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ,
ਉਹ ਕਰ ਕੇ ਵਖਾਇਆ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ।

ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਵੇਖ ਘਬਰਾ ਗਏ ਹੋ,
ਮੈਂ ਓਹੀ ਤਾਂ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਂ ਸੀ ਕਹਿੰਦੇ।

ਖੁਦਾ ਬਖਸ਼ੇ ਸੂਰਤ ਤੇ ਸੀਰਤ ਜੇ ਦੋਵੇਂ,
ਮੇਰੀ ਕਸਮ ਐਸਾ ਹੁਸਨ ਬੇਮਿਸਾਲ ਏ।

ਉਹ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜੁਲਮ ਸਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ,
ਸਮਝਦੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜੁਬਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬੜੀ ਯਾਦ ਆਈ ਬਹਾਰਾਂ ਦੀ ਓਦੋਂ,
ਚੁਫੇਰਾ ਜਦੋਂ ਪਤੱਝੜਾਂ ਘੇਰ ਲੀਤਾ।

1. ਸੂਰਤ - ਸਕਲ 2. ਸੀਰਤ - ਸੁਭਾ

ਜ਼ਮਾਨੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਤਾ,
ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਹੋ ਕੇ ਮਰੇ ਹਾਂ।

ਕਦੋਂ ਤੀਕ ਤੈਨੂੰ ਉਡੀਕੇ ਗਾ ਕੋਈ,
ਉਡੀਕਾਂ ਨੇ ਲੰਮੀਆਂ ਉਮਰ ਹੈ ਥੁਰੇੜੀ।

ਉਹ ਸਿਰ ਅਪਣਾਂ ਰੱਖੇਗਾ ਈਮਾਨਦਾਰੀ,
ਬਣੇ ਮੰਤਰੀ ਜਿਹੜਾ ਲੱਖਾਂ ਲਗਾ ਕੇ।

ਅਕਲ ਉਸਦੀ ਸਮਝੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਟਿਕਾਣੇ,
ਜੋ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਰੋਣਕਾਂ ਤੋਂ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਉਕਤਾ ਗਇਆ,
ਤੁਰ ਪਿਆਂ ਵੀਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੈਂ।

ਦੂਜਿਆਂ ਘਰ ਅੱਗ ਲਗਾਵਨ ਵਾਲਿਓ,
ਭੜਕ ਪਈ ਅਪਣੇ ਹੀ ਘਰ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣੂ।

ਸੁਖ ਦੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਹੀ ਝੱਟ ਲੰਘ ਨੇ ਜਾਂਦੀਆਂ,
ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਰ ਇਕ ਪਲ ਵੀ ਲੰਘਦਾ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਜੋ ਹਰਕਤ ਪਹਿਲ ਉਮਰੇ ਮੈਂ ਸੀ ਨਖਰਾ ਜਾਣਿਆਂ,
ਏਸ ਉਮਰੇ ਓਹੀ ਹਰਕਤ ਨੁਕਸ ਵਡਾ ਜਾਪਦੀ।

ਰੋਗ ਉਂਜ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ,
ਪਰ ਗਰੀਬੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਰੋਗ ਹੈ।

ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਰੱਬ ਜੋ ਕਰ ਬਖਸ਼ ਦੇ,
ਹੋਰ ਨਿਹਮਤ ਨਾਂ ਮਿਲੇ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ।

ਨਫਰਤਾਂ ਦਾ ਬੀ ਜੋ ਫਿਰਦੇ ਬੀਜਦੇ,
ਫਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਓਂ ਨਾਂ ਖਾਣੇ ਪੈਣਗੇ।

ਖੋਖਲਾ ਕੀਤੈ ਅਖੌਤੀ ਧਰਮ ਨੇ,
ਕੀਹ ਕਮੀ ਸੀ ਉਂਜ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿਚ।

ਕੁਪੱਤੇ ਦਾ ਸੰਗ ਕੋਈ ਕੱਟ ਗੁਜਰਦਾ ਏ,
ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਵੱਤੇ ਦੇ ਸੰਗ ਪਲ ਵੀ ਕੱਟਣਾ।

ਨਿਰਾ ਹੀ ਜੋ ਕਿਸਮਤ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਰਹਿੰਦਾ,
ਉਹ ਹੱਥ ਮਲਦਿਆਂ ਜਾਏਗਾ ਏਸ ਜੱਗ ਤੋਂ।

ਮਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਰਖ ਕੇ ਪੂਜਦਾਂ,
ਪਰ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਕਿਓਂ ਹਰ ਵਾਰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ।

ਧਰਤੀਏ ਤੇਰਾ ਵੀ ਜੇਰਾ ਧੰਨ ਹੈ,
ਚੰਗਿਆਂ ਮੰਦਿਆਂ ਦਾ ਚੁੱਕਿਆ ਭਾਰ ਤੂੰ।

ਜਨਮ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮੰਦਾ ਕੌਣ ਹੈ,
ਕਰਮ ਹੀ ਬੰਦੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਕਵਰ ਵਿਚ ਸੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿਓਂ ਹੈਂ ਪੂਜਦਾ,
ਪੂਜ ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ, ਕਿਰਦਾਰ ਨੂੰ।

ਕਹਿਣ ਲੋਕੀ ਸੱਚ ਕਹਿਣਾਂ ਹਰ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੈ,
ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀਆਂ ਤੇ ਵੇਖਿਆ।

ਦੋਸਤੀ, ਸ਼ਰਧਾ, ਨੇ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ,
ਪੁੱਛ ਲਿਆ ਇਹ ਕਿਓਂ ਹੈ? ਬਸ ਸਭ ਕੁਝ ਗਇਆ।

ਇੱਟ-ਖੜਿਕਾ ਹੀ ਰਹੇ ਜਿਸ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ
ਓਸ ਘਰ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋਜ਼ਖ ਕਹੋ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ।

ਇਕ ਹੱਟ-ਵਾਣੀਆਂ ਵੱਟੇ ਧੈਂਦੇ ਸਵੇਰੇ,
ਕਸਾਈ ਜਿਵੇਂ ਤੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਏ ਛੁਰੀਆਂ।

ਨੀਂਦ ਹਰਾਮ ਕਰੀ ਹੈ ਰਬ ਦੇ ਹੇਜਲਿਆਂ,
ਦੱਸੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੁਪਰਿਆਰੇ ਹਾਂ?

ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਜਾਂ ਲੋਕੀ ਮਰਨ ਪਏ,
ਰੋਮ ਜਲੇ ਪਰ ਨੀਰੂ ਬੀਣ-ਵਜ਼ਾਂਦਾ ਏ।

1. ਹੇਜਲਿਆਂ-ਪਿਆਰੇ

ਇੱਕੋ ਨਾਲ ਸੀ ਲਾਈ ਉਹ ਵੀ ਛੱਡ ਗਿਆ,
ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ? ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਲਾਈ ਫਿਰਦੇ ਨੇ।

ਛੇੜਦੇ ਹੋ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ,
ਅਪਣੇ ਆਪੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਕੈਦ ਹਾਂ।

ਜ਼ਰਿਓਂ ਛੋਟਾ ਹਾਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ
ਪਰ ਮੇਰਾ ਅਪਣਾ ਵੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹੈ।

ਮੰਨ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਨੇਕੀ ਦਾ ਕਾਰਜ ਨਾਂ ਕਰੋ,
ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ ਬੁੱਤ ਬਨਾ ਧੁੱਪੇ ਖੜਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

ਮਿਟ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਡੂੰਘੇ ਫੱਟ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ,
ਪਰ ਨਾਂ ਭਰਦੇ ਕੀਤੇ ਜ਼ਖਮ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਦੇ।

ਖੁਦ ਨੂੰ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਾ ਸਮਝਦੈ,
ਉਸ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੋਰ ਮੂਰਖ ਕੌਣ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬਦਲਾ ਹੀ ਲੈਣਾ,
ਕਸੂਰ ਉਸਦਾ ਉੱਕਾ ਹੀ ਕਰ ਮਾਫ਼ ਦੇਵੋ।

ਜੇ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਝਗੜੇ ਚ' ਮੈਂ ਬੇ ਗੁਨਾਹ ਹਾਂ,
ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਉਲਟੀ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏ।

ਮੰਦਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਕੀ ਘਟਦੈ ਦੂਜੇ ਦਾ,
ਬੱਸ ਅੰਦਰ ਦਾ ਗੰਦ ਹੀ ਬਾਹਰ ਵਖਾਈ ਦੈ।

ਥਾਂ ਥਾਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਵਨ ਤੇਰੇ ਹੁਸਨ ਦੀਆਂ,
ਤੂੰ ਇਸ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਤੋਂ ਪਰ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ।

ਤਸੱਦਦ ਵੀ ਸਿਖਿਆ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀ,
ਜਦੋਂ ਮਾਪੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਮਾਰ ਕਰਦੇ।

ਇਹ ਅੰਗ ਸਾਕ ਸਾਰੇ ਇਹ ਸਭ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ,
ਹੈ ਗਰਜ਼ਾਂ, ਮਤਲਬਾਂ ਦਾ ਹੀ ਤਾਣਾ-ਬਾਣਾ।

ਵੇਸਵਾ ਤਨ ਵੇਚ ਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹੈ,
ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੇਚਦਾ?

ਨਾਂ ਬਣ ਇਤਨਾਂ ਕੌੜਾ ਕਿ ਥੁਕ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਾਂ,
ਤੇ ਅਤਿ ਮਿੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ।

ਕਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕੇ,
ਤੇਜ਼ ਦੌੜਨ ਵਾਸਤੇ ਇੰਜਨ ਤੇ ਕੈਸੀ ਬੀਤਦੀ।

ਗੱਲ ਜੋ ਕਰਦੇ ਨੇ ਉਚ-ਇਖਲਾਕਾਂ ਦੀ,
ਏਸ ਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ ਨੇ।

ਖੇਤ ਖਾਲੀ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਭਰ ਜਾਣਗੇ,
ਦਿਲ ਜੇ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਏ ਭਰਨੇ ਨਹੀਂ।

ਸੂਰਜਾ! ਵੰਡਦਾ ਏਂ ਥਾਂ ਥਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ,
ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਦਿਲ ਕਦੋਂ ਰੁਸ਼ਨਾਏਂ ਗਾ।

1. ਉਚ-ਇਖਲਾਕਾਂ- ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ

ਜਿਸ ਗੁਨਾਹੋਂ ਜਾਹਿਦਾਂ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਏ ਹਰ ਵਕਤ,
ਉਹ ਗੁਨਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ।

ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਿਰਫ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ,
ਪੱਥਰਾਂ ਚੋਂ ਕਹਿਣ ਭਗਵਨ ਪਾ ਲਿਆ।

ਖਾਨ ਕਾਹਾਂ ਪੂਜਦੇ ਹੋ ਖਾਹ-ਮਖਾਹ,
ਕਬਰ ਵਿਚ ਹੱਡੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਤੂੰ ਬਦਨਾਮ ਜਿਤਨਾਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੇਂਗਾ,
ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚ' ਮਸ਼ਹੂਰ ਉਤਨਾਂ ਹੀ ਹੋਣੈ।

ਇਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਣਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਬਾਤ ਹੈ,
ਪਰ ਨਿਭਾਣਾਂ ਉਮਰ ਭਰ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ।

ਜਿਉਣ ਖਾਤਰ ਧੰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚਾਹੀਦੈ,
ਸਭ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਧੰਨ ਹੀ ਪਰ ਸੋਮਾਂ ਨਹੀਂ।

ਸੇਜ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਚੁੱਭਦੀ ਰਹੀ,
ਕੰਡਿਆਂ ਉਤੇ ਕਈ ਵੇਖੋ ਨੇ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣਦੇ।

ਰਾਤ ਦਾ ਵਧਿਆ ਅਰੂੜੀ ਤੇ ਨੇ ਸੁੱਟ ਆਏ ਕਈ,
ਪਰ ਅਰੂੜੀ ਫੋਲਦੇ ਤੜਕੇ ਕਈ ਵੇਖੇ ਗਏ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਦਰਦ ਜੇ ਮਹਿਸੂਸੀਏ,
ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਭੁਲ ਜਾਈਦਾ।

ਕਸਮ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪ ਦੀ,
ਮੈਂ ਹਾਂ ਬੇ-ਬਸ ਬੇ-ਵਫ਼ਾ ਅਸਲੋਂ ਨਹੀਂ।

ਰਾਮ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਿਓ,
ਮਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਢਹਿ ਨਾਂ ਜਾਵਨ ਦੇਖਣਾਂ।

ਬਾਬਰੀ ਮਸਜਿਦ ਬਚਾਵਨ ਆਏ ਹੋ,
ਕੀ ਬਨੂੰ ਇਨਸਾਨ ਹੀ ਜੇ ਨਾਂ ਰਹੇ।

ਤੁਰ ਗਏ ਬਨਬਾਸ ਘਰ ਦੀ ਫੁਟ ਜਰੀ ਨਾਂ ਰਾਮ ਨੇ,
(ਅਜ) ਜਨਮ-ਭੂਮੀ ਰਾਮ ਦੀ ਤੋਂ ਫੁੱਟ ਦਾ ਸੌਮਾ ਫੁੱਟਿਆ।

ਜਨਮਭੂਮੀ ਰਾਮ ਦੀ ਹੈ ਕਿਸ ਜਗ੍ਹਾ,
ਰਾਮ ਨਾਂ ਮਰਦਾ ਹੈ ਨਾਂ ਹੀ ਜਨਮਦੈ।

ਰਾਮ ਹਰ ਥਾਂ ਹੈ ਵਿਆਪਕ ਦੋਸਤੋ,
ਕਿਓਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁੱਜੀ ਚ' ਹਾਥੀ ਪਾ ਰਹੇ।

ਰਾਮ ਤਾਂ ਠੰਢਕ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਹੈ,
ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਅੱਗ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕਰੋ।

ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਿਸ ਵਲ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਜਾ ਰਹੇ,
ਇਹ ਤਾਂ ਵਿੱਸ-ਫੋਟਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਚਾਨਣਾਂ।

ਨਫਰਤਾਂ ਰਚੀਆਂ ਅਸਾਡੇ ਖੂਨ ਵਿਚ,
ਇਸ ਮਹਾ-ਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚੀਏ ਕਿਸ ਤਰਾਂ।

ਮਸਜਿਦਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਲਈ ਨਾਂ ਲੜ ਮਰੋ,
ਲੜ ਮਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਮਸਲੇ ਬਹੁਤ ਨੇ।

ਆਲਸੀ ਕੰਢਿਆਂ ਤੇ ਕੋਸਨ ਕਿਸਮਤਾਂ,
ਲੰਘ ਗਏ ਹਿੰਮਤੀ ਕਦੋਂ ਦਾ ਪਾਰ ਨੇ।

ਰਾਮ ਜਾਂ ਅੱਲਾ ਦਾ ਇਹ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਤਾਂ ਰੌਲੈ ਵੋਟ ਪੱਕੇ ਕਰਨ ਦਾ।

ਰਹਿਨੁਮਾਓ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਓ ਜ਼ਰਾ,
ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਚੋਂ, ਖੁਦ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਪਾਉਗੇ।

ਹੈ ਵਿਡੰਬਣਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕੈਸੀ ਵਕਤ ਦੀ,
ਅੱਗ ਬੁਝਾਵਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਾਂਬੂ ਫੜੇ।

ਸ਼ਮੂਂ ਦੇ ਚਾਨਣ ਤੇ ਪਰਵਾਨੇ ਗਿਰੇ,
ਅੱਗ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਣਦੇ।

ਹੋ ਰਹੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹੈ ਪਾਇਮਾਲ,
ਵੇਖ ਕੇ ਹੱਸਣ ਪਏ ਇਨਸਾਨ ਕਿਓਂ?

"ਕਾਰ ਸੇਵਾ" ਬੱਸ ਨਿਰਾ ਢੁਕਵੰਜ ਹੈ,
ਕੁਰਸੀਆਂ ਦਾ ਲੋਭ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਮਗਰ।

ਗਿਆਨ ਦੀ ਉਨਤੀ ਜੋ ਅਜ ਤਕ ਜਾਪਦੀ,
ਕਲਮ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸਮਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤੋ।

ਕਦਰ ਕਰੀਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਨਮੋਲ ਹੈ,
ਬੇ-ਕਦਰ ਬੇ-ਅਰਥ ਹੀ ਲੰਘ ਜਾਇ ਨਾਂ।

ਪੇਟ ਖਾਤਰ ਤੁਰ ਗਏ ਪੁੱਤਰ ਕਿਤੇ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ,
ਸੋਚਦੇ ਘਰ ਬੈਠ ਮਾਪੇ ਕੈਸੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ?

ਵਿਤਕਰੇ, ਵੈਰਾਂ, ਵਿਰੋਧਾਂ ਮਾਰਿਆ,
ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਦੇ ਇਨਸਾਨ ਸੀ।

1. ਪਾਇਮਾਲ-ਮਿੱਟੀ ਚ ਮਿਲਣਾ

ਮਿਹਰ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਹਾਂ ਅਜ ਗੋਸ਼ਾਂ-ਨਸੀ,
ਮਹਿਵਰੇ-ਮਹਿਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਮਰ ਭਰ।

ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਜੀਣਾਂ ਹੈ ਮੰਦਾ ਮਰਨ ਤੋਂ,
ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਮੁੜ ਮਿਲਨ ਦੀ ਆਸ ਤੇ।

ਰੂਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾਲ ਅਬਦੀ ਪਿਆਰ ਹੈ,
ਜਿਸਮ ਜਿਥੇ ਵੀ ਰਹੇ ਰਾਜੀ ਰਹੇ।

ਕਿਸ ਬੇ-ਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਵਾਹ ਪਿਆ,
ਮਾਰਦੈ ਪਰ ਰੋਣ ਵੀ ਦੇਂਦਾ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਪਿਆਰ ਜਿਥੋਂ ਲੋੜਿਆ
ਨਫਰਤਾਂ ਬਿਨ ਕੁਝ ਵੀ ਪਰ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ।

1. ਗੋਸ਼ਾਂ-ਨਸੀ-ਨੁੱਕਰੇ ਲੱਗਾ 2. ਮਹਿਵਰੇ-ਮਹਿਫਲ-ਮਹਿਫਲ ਦਾ
ਕੇਂਦਰ 3. ਅਬਦੀ-ਸਦਾ ਹਰਿਣ ਵਾਲਾ

ਅਮਨ-ਬਸਤੀ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਵਾਸਤੇ,
ਰਾਮ-ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬਾੜਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਘਰ ਪੜੋਸੀ ਦੇ ਨੂੰ ਢੱਠਾ ਵੇਖ ਕੇ,
ਰਾਮ ਜੀ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ ਪਾ ਰਹੇ।

ਰਾਮ-ਅਲਾਹ ਸਨ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੇ,
ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੀ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਏ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਲ ਖਿਲਾਏ ਕੁੰਜੜਾ,
ਖੁਦ ਵਿਚਾਰਾ ਮੁੰਗਫਲੀ ਹੈ ਖਾ ਰਿਹਾ।

ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ ਇਕ ਮੰਦਰ ਉਸਰਿਆ,
ਮਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਢਹਿ ਗਏ।

ਲੋਕ ਤੰਤਰ ਹੈ ਨਾ ਅਪਣਾਂ ਰਾਜ ਹੈ,
ਵੋਟ-ਤੰਤਰ ਹੈ ਤੇ ਡਾਕੂ-ਰਾਜ ਹੈ।

1. ਕੁੰਜੜਾ-ਫੱਲ ਬੇਚਣ ਵਾਲਾ

❖
ਕੁਝ ਵੀ ਜੋ ਕਰਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਣਦੇ,
ਫੁੱਟ ਪਾ ਲੋਕਾਂ ਚਾ ਬਸ ਮੌਜਾਂ ਕਰੋ।

❖
ਆਤ ਲੈ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਨੇਤਾ ਗਣੇ,
ਵੋਟ ਪੱਕੇ ਕਰਨ ਦੇ ਆਹਰਾਂ ਚ' ਮਹੋ।

❖
ਸਦਰ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਨਾ ਬੈਠੀਂ ਕਦੀ,
ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਹਿਣੀ ਪਵੇਗੀ।

❖
ਅੱਜ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਹੁੱਦ ਸਿਹੋ ਗਈ,
ਬੱਸ ਬੁਲਾਰੇ ਰਹਿ ਗਏ ਇਕ ਵੀ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਂ ਰਿਹਾ।

❖
ਮਿਲ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਏ ਯਾਰ,
ਮੰਗਿਆ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਾਂ ਮਿਲੇ।

❖
ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਹੋਲਾ ਫੁਲ ਹੋਇਆ ਫਿਰੇ,
ਮੌਜਜ਼ਾ ਹੈ ਬੱਸ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਦਾ।

❖

ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼ਾ

ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਬੈਠਿਆਂ ਠੰਢ ਜਾਪਦੀ,
ਉਂਜ ਤਾ ਮਾਹੌਲ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਹੈ।

ਹੱਟੀਆਂ ਸਾਮਾਨ ਸੰਗ ਨੇ ਤੂੜੀਆਂ,
ਜੇਬ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਥੋੜ ਹੈ।

ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਦੱਸ ਕੀ ਆਵਾਂ ਦੋਸਤਾ,
ਤੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਲੰਬੈ ਸਿਲਸਲਾ।

ਪੁੱਛਿਆ ਲੋਕਾਂ ਕਿਵੇਂ ਖੀਵਾ ਫਿਰੇਂ,
ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅੱਜ ਯਾਰ ਵਾਟੇ ਮਿਲ ਪਿਆ।

ਸ਼ਹਿਰ ਬੇ ਰੌਣਕ ਹੈ ਅਸਲੋਂ ਲਗ ਰਿਹਾ
ਜੇਬ ਚੋਂ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਜਾਂ ਹੋ ਗਏ।

ਭਰੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ,
ਜੇਬ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਤੇ ਕੀ ਬੀਤਦੀ।

1. ਵਾਟੇ-ਰਾਹ ਵਿਚ

ਚਲ ਰਿਹਾ ਕੱਲਾ ਹੀ ਆਪਨੀ ਡਗਰ ਤੇ,
ਜੇ ਹਕੀਕਤ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰ ਨਹੀਂ।

ਦਰਦ ਦਾ ਵੀ ਇਕ ਅਨੋਖਾ ਲੁੱਤਫ ਹੈ,
ਉਹ ਕੀ ਜਾਣੇ ਜਿਸ ਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਣਿਆ।

ਕੌਣ ਸਾਡੇ ਬਾਰ ਅਗੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ,
ਤੱਤੀਆਂ ਪੈਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਠੰਢ ਪੈ ਗਈ।

ਸ਼ਾਇਰੋ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁਣ
ਰਾਜ-ਨੀਤੀ ਗਜ਼ਲ ਵਿਚ ਹੈ ਧੱਸ ਰਹੀ।

ਪਿਆਰ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹੈ ਸਾਗਰ ਦੋਸਤੋ,
ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾ ਨਾ ਕਰੋ।

ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰੱਬ ਭਾਲਣ ਵਾਲਿਓ,
ਉਹ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸਦੇ ਟੋਹਵੇ ਜ਼ਰਾ।

ਲੱਖ ਪਰਦੇ ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਪਾ ਲਵੋ,
ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਝੁਠਲਾਉਗੇ।

ਹਰ ਤਰਫ਼ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ ਹੈ,
ਪਰ ਕਿਤੋਂ ਨਾਂ ਲਭਦੀਆਂ ਹਮਦਰਦੀਆਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਉਂਝ ਤਾਂ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਨੇ,
ਤੰਗ-ਦਸਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਦੁੱਖ ਹੈ।

ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਹ ਬੰਦੇ ਲਈ ਦੁਰਲੱਭ ਨੇ,
ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ ਉਮਰ ਗੀਟੇ ਗਿਣਦਿਆਂ।

ਸ਼ੇਅਰ-ਗੋਈ ਇਕ ਹੈ ਲੰਮਾ ਸਿਲਸਲਾ,
ਉਮਰ ਭਰ ਟੁੱਟਣਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਣਾਂ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਸ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੁੱਕ ਰਹੀ,
ਪਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਾਂ ਜਾਪਣ ਔਕੜਾਂ।

1. ਤੰਗ-ਦਸਤੀ-ਗਰੀਬੀ 2. ਸ਼ੇਅਰ-ਗੋਈ-ਸ਼ੇਅਰ ਕਹਿਣਾ

ਦੂਰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਜਿਤਨਾ ਰਹਿ ਰਿਹੈ,
ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਇਆ।

ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਹੁੰਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ,
ਦਿਲ ਵਿਚਾਰਾ ਖਾਹਮਖਾਹ ਬਦਨਾਮ ਹੈ।

ਕੰਮ ਪੁਆ ਦੇਂਦਾ ਏ ਮੁਲ ਇਨਸਾਨ ਦਾ,
ਕੌਣ ਪੁੱਛਦਾ ਏ ਨਿਕੰਮਿਆ ਨੂੰ ਭਲਾ।

ਛੱਡ ਗਏ ਸੱਜਣ ਦਾ ਕਾਹਦਾ ਦੁੱਖ ਹੈ,
ਰੁੱਖ ਵੀ ਪੱਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਝਾੜਦੈ।

ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਇਕ ਹੁਲਾਰਾ ਦੇ ਗਈ,
ਜੇਠ ਵਿਚ ਪੁਰਵਾਈ ਜੀਕਰ ਚਲ ਪਈ।

ਗਮ ਸਿਰਫ਼ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਅਪਣਾਂ ਨਾਂ ਰਿਹਾ,
ਹੋਰ ਦੱਸ ਅਪਣਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਾਂ।

ਅੱਜ ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀ ਛੇੜੀਏ,
ਖਾ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਹੱਡੀਆਂ ਸਣੇ।

ਵਾੜ ਖੇਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਰਹੀ,
ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਅੱਗ ਨੇ ਹੈ ਸਾੜਣਾ।

ਇਹ ਨਜ਼ਾਮ ਐਸਾ ਹੈ ਫਸਦੇ ਬੇਗੁਨਾਹ,
ਅਜ ਗੁਨਾਹਗਾਰਾਂ ਦੇ ਹਥ ਇਨਸਾਫ ਹੈ।

ਆਸਰਾ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਤੇਰਾ ਰੱਬ ਜਿਹਾ,
ਤੂੰ ਗਇਓਂ ਹੈ ਰੱਬ ਮੈਥੋਂ ਰੁੱਸਿਆ।

ਦਾਸਤਾਨੇ ਗ਼ਮ ਸੁਨਾਈ ਕੀਹ ਲਿਆ,
ਹੱਸ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਇਹ ਝੂਠ ਹੈ।

ਕੈਸੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੈ ਉਹ ਜੀ ਰਿਹਾ,
ਘਟ ਤੋਂ ਘਟ ਇਤਨਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ।

ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੋਣਾਂ ਵੀ ਹੈ ਖੁਸ਼ ਕਿਸਮਤੀ,
ਸਾਧਨਾਂ ਬਿਨ ਸਿਹਤ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹੇ।

ਖਾ ਲਵੋ ਕਿਤਨੀ ਦਵਾਈ ਕੀਮਤੀ,
ਅਸਰ ਪਰ ਪਰਹੇਜ਼ ਬਿਨ ਕਰਦੀ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਝੂਠ ਦਾ ਬਿਓਪਾਰ ਹੈ,
ਨੇਤਾ-ਗਣ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਖੱਟਿਆ ਖਾ ਰਹੇ।

ਇਹ ਜੋ ਪਾਟਕ ਪੈ ਹੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਦੇਖਦੇ,
ਖੁਰਵਿਆਂ ਬੋਲਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਅਸਰ ਹੈ।

ਬਦ-ਸਲੂਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਸੰਗ ਨ ਕਰੋ,
ਖੁਸ਼-ਸਲੂਕੀ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਜਿਤ ਲਵੋ।

ਤਰਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਏ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਤੇ,
ਈਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਜੋ ਸੀਨੇ ਪਾਲਦੈ।

1. ਖੁਸ਼-ਸਲੂਕੀ-ਚੰਗਾ ਵਿਹਾਰ

ਅੱਗ ਬੁਝਾਣੀ ਬਾਹਰ ਦੀ ਆਸਾਨ ਹੈ,
ਸ਼ਾਂਤ ਹਿਰਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਣੀਏ।

ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹਰ ਏਕ ਸੰਗ ਨ ਹੋ ਸਕੇ,
ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ।

ਯਾਰ ਦੀ ਯਾਰੀ ਦਾ ਰੱਖਣਾਂ ਪਾਸ ਹੈ,
ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਖਰਾ ਜਾਣਿਆ।

ਜਿਸ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਥਾਂ ਥਾਂ ਭਾਲਿਆ,
ਉਹ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਹਿਰਦਿਓਂ ਹੀ ਪਾ ਲਈ।

ਸਾਮ-ਵਾਦਾਂ ਦਾ ਚੁਫੇਰੇ ਰਾਜ ਹੈ,
ਅਪਣੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਦੌੜ ਕਿਤਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੈ,
ਭਜ ਰਹੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਹਾਂ ਬਿਨ-ਮਨਜ਼ਿਲੋਂ।

1. ਸਾਮ-ਵਾਦੀ-ਸਰਮਾਏਦਾਰੀ

✦
ਬਚਪਣਾਂ ਤੇ ਹੈ ਜਵਾਨੀ ਬੇਵਫ਼ਾ,
ਇਕ ਬੁਢਾਪਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਭਦਾ ਨਾਲ ਹੈ।

✦
ਕਿਓਂ ਖਫ਼ਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਖਫ਼ਗੀ ਠੀਕ ਨਾਂ,
ਖੁਸ਼ ਤਬੀਅਤ ਰਹਿ ਕੇ ਦੋ ਦਿਨ ਜੀ ਲਵੋ।

✦
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਰ ਬੱਧ ਕਰੋ,
ਮਧੁਰ ਕੋਈ ਗੀਤ ਗਾਓ ਦੋਸਤੋ।

✦
ਪਾਟਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀਨ ਦਾ ਜੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ,
ਪਾੜ ਕੇ ਨ ਦੋ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਕਰੋ।

✦
ਵਿਚ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਉਹ ਕਿਤਨੀ ਜਾਨ ਹੈ,
ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਈਰਖਾ ਅੱਗ ਸੁਲਗਦੀ?

✦
ਝੂਠੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨ ਮੰਗੋ ਯਾਰ ਤੋਂ,
ਸੱਚਾ ਸੁੱਚਾ ਪਿਆਰ ਉਸਦੀ ਦੇਣ ਹੈ।

✦
1. ਖਫ਼ਗੀ-ਨਾਰਾਜਗੀ

ਵਸਲ ਦੀ ਉਮਰਾ ਹੈ ਇਕ ਪਲ ਜਾਪਦੀ,
ਹਿਜਰ ਦਾ ਇਕ ਪਲ ਵੀ ਉਮਰਾ ਜੇਡ ਹੈ।

ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਇਹ ਜੀਵਨ ਜੀ ਲਵੋ,
ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਲੁਟ ਨ ਜਾਏ ਕਾਰਵਾਂ।

ਫੁੱਲ ਦਾ ਜੈਸਾ ਹੈ ਜੋਬਨ ਸ਼ਾਖ ਤੇ,
ਟੁੱਟਿਆਂ ਉਹ ਕੈਮਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਸੋਚਿਆ ਫੁੱਲ ਨੇ ਕਿ ਮੁਰਝਾਣਾਂ ਤਾਂ ਹੈ,
ਟੁੱਟ ਕੇ ਕਿਓਂ ਨਾਂ ਪਰਚਾਂ ਹਾਰ ਵਿਚ।

ਘਰ ਹੈ ਜੱਨਤ ਵਾਂਗ ਧਰਤੀ ਏਸ ਤੇ,
ਪਰ ਕਦਰ ਆਉਂਦੀ ਘਰੋਂ ਜਾਂ ਨਿਕਲੀਏ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਨਾ ਤੁਰ ਪਵੋ,
ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਇਨਸਾਨ ਭੇਡਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

1. ਵਸਲ-ਮਿਲਨ 2. ਪਰਚਾਂ-ਪਰੋਇਆ ਜਾਵਾਂ

ਹੋਰ ਹੈ ਕਿਰਦਾਰ ਕਹਿਣੀ ਹੋਰ ਹੈ,
ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਅਸਰ ਫਿਰ ਹੋਵੇ ਕਿਵੇਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਿੱਥ ਲਵੋ,
ਬੇੜੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਤੇ ਲੱਗੀਏ ਪਾਰਨਾਂ।

ਅਪਣੇ ਹੀ ਭਾਈ ਬਨਣ ਜੈ ਚੰਦ ਜਾਂ,
ਸਲਤਨਤ ਐਸੀ ਦਾ ਵਾਲੀ ਰੱਬ ਹੈ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਖ ਫੋਲਣਾਂ,
ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਵਡਾ ਕਿਤੇ ਇਹ ਦੁੱਖ ਹੈ।

ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਇਕ ਰਮਜ਼ ਵੀ ਨਾਂ ਸਮਝਿਆ,
ਸਭ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਦਿਲ ਦੇ ਜਾਣਨੈ।

ਠੀਕ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅੱਜ ਕਾਲ ਹੈ,
ਫੇਰ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖੜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ।

ਯਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਿਭਣ ਦੀ ਨਾਂ ਗੱਲ ਕਰੋ,
ਦੌਰ ਦੌਰੈ ਬੇਵਫਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦਾ।

ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਪੁੱਛ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ,
ਆ ਹੀ ਜਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ ਝੱਲੀਏ।

ਕਰਜ਼-ਖਾਹੋ ਬਦ-ਨੀਯਤ ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ,
ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹਾਲਾਤ ਨੇ ਐਹੋ ਜਿਹਾ।

ਲੈ ਲਵਾਂ ਬਾਹਾਂ ਚ' ਘੁੱਟ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ,
ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਪਨਾ ਵੀ ਹੈ ਚਾਹਤ ਵੀ ਹੈ।

ਦੂਰ ਤੋਂ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੁੱਲ ਦੀ,
ਉਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦ ਨੇ ਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰੀਆਂ।

ਬਾਂਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਪਿਆਰ ਬਿਨ,
ਆਪੋ ਵਿਚ ਖਤਰਾ ਏ ਖਹਿ ਖਹਿ ਸੜਨ ਦਾ।

❖
ਕਿਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਹੋ ਕਹਿ ਰਹੇ,
ਉਮਰ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਹੀ ਕੋਹੇਨੂਰ ਹੈ।

❖
ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਲੋੜ-ਵੰਦ ਦੀ ਕਰ ਦਿਓ,
ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋਰ ਭਗਤੀ ਹੈ ਨਹੀਂ।

❖
ਦਿਲ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜੇਕਰ ਲੋੜਦੇ,
ਬੇ-ਕਰਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰੋ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਫਿਰ।

❖
ਦੇਣ-ਦਾਰੀ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵੀ ਹੈ ਬੁਰੀ,
ਇਸ ਤੋਂ ਵਡਾ ਕੋਝੁ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ।

❖
ਵੇਖਿਆ ਤੈਨੂੰ ਬੜੀ ਹੀ ਵਾਰ ਪਰ,
ਛੱਬ ਤੇਰੀ ਹਰ ਵਾਰ ਹੈ ਨਵੀਓਂ ਨਵੀਂ।

❖
ਪੁਛਦੈ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦਾ ਦੇਵਨ-ਹਾਰ ਹੈ,
ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਕਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ।

❖

ਧਰਮ ਦਾ ਲੰਬਾ ਲਬਾਦਾ ਪਹਿਣ ਕੇ,
ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਚਾਲਾਕ ਲੋਕੀ ਜੱਗ ਨੂੰ।

ਕੋਇਲੇ! ਆਇਆ ਨ ਕਰ ਪੰਧ ਮਾਰ ਕੇ,
ਕਰ ਲਏ "ਰੀਕਾਰਡ" ਤੇਰੇ ਬੋਲ ਹੁਣ।

ਕਰਨ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰੇ ਗ਼ਮ ਹੈ ਲਾਭ ਕੀਹ,
ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਗ਼ਮ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨੇ।

ਬਿਨ ਮਿਲੇ ਹੀ ਤੁਰ ਗਏ ਹੋ ਪਿਆਰਿਓ,
ਤਕ ਰਹੇ ਹਾਂ ਦੂਰ ਉਡਦੀ ਧੂੜ ਨੂੰ।

ਪਿਆਰ ਇਕ ਤਰਫਾ ਕਦੇ ਨਿੱਭਦਾ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਦੁਵੱਲੀ ਖਿੱਚ ਦਾ ਹੈ ਮੌਜਜ਼ਾ।

ਕੀਹ ਕਰੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ,
ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਪਣਾ ਅਪਣਾ ਦੁੱਖ ਹੈ।

1. ਲਬਾਦਾ-ਨਕਾਬ

ਕੁਰਸੀਆਂ ਖਾਤਿਰ ਤੁਸੀਂ ਨੇਤਾ ਗਣੇ,
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੂ-ਭਰ ਕਰ ਰਹੇ।

ਲਾਹੇ ਵੰਦ ਹੈ ਦੌੜਣਾਂ ਸੇਹਤ ਲਈ,
ਦੌੜਦੇ ਕਾਇਰ ਨੇ ਪਰ ਮੈਦਾਨ ਚੋਂ।

ਗਮ ਬਿਨਾਂ ਇਨਸਾਨ ਐਸਾ ਫੁੱਲ ਹੈ,
ਸੁਹਜ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਗਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ।

ਭਰ ਕੇ ਝੋਲਾ ਲੋਕ ਬੈਂਕੋਂ ਨਿਕਲਦੇ,
(ਪਰ) ਬੈਂਕ ਅਗੋਂ ਲੰਘਿਆਂ ਗਰਦਨ ਝੁਕਾ।

ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਵੈਦ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਦਵਾ,
ਦਾਇਮੀ-ਸੁੱਖ ਮੌਤ ਵਲ ਸਾਂ ਜਾ ਰਿਹਾ।

ਇਹ ਸ਼ਫ਼ਾ-ਖਾਨੇ ਸਿਆਨੇ ਵੈਦ ਸਭ,
ਮੌਤ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦੇ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ।

1. ਸ਼ਫ਼ਾ-ਖਾਨੇ-ਦਵਾਖਾਨੇ

❖
ਕੌਣ ਆਖੇ ਜਾ ਕੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਨੂੰ,
ਦਰਦ ਹੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਨ ਦੇਵੀਂ ਦਵਾ।

❖
ਵੈਦ ਜੀ ਤੇਰੀ ਦਵਾ ਤੇ ਸ਼ਕ ਨਹੀਂ,
ਮਰਜ਼ ਹੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਕੁਝ ਐਹੋ ਜਹੀ।

❖
ਵੈਦ ਆਖੇ ਮਰਜ਼ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ,
ਪਿਆਰ ਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲਰਜੀ ਜਾਪਦੀ।

❖
ਪੁੱਤਰ ਨਾਂ ਮਾਰੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮੋ,
ਮਰਨਗੇ ਮਾਪੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਦੇ।

❖
ਨਿਰਧਨਾਂ ਦਾ ਜੀਣ - ਕਾਹਦਾ ਜੀਣ ਹੈ,
ਸਾਏ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰ ਰਹੇ ਧੰਨਵਾਨ ਸਭ।

❖
ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਚ' ਤੂੰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਇਓਂ,
ਪਰ ਮੇਰੀ ਚਾਹਤ ਨਾਂ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਅਜੇ।
❖

ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਓਂ ਮਾਰਦੈਂ,
ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਨੇ।

ਅਣਖ ਦਾ ਜੀਣਾਂ ਤਾਂ ਪਲ ਭਰ ਬਹੁਤ ਹੈ,
ਬੇ-ਅਣਖ ਉਮਰਾਂ ਹੰਢਾਈ ਕੀਹ ਲਿਆ।

ਬਦਲਾ ਲੈਣਾਂ ਕਾਇਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ,
ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਬਹਾਦਰ ਲੋਕ ਨੇ।

ਲੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹਕੀਕਤ ਦੋਸਤੋ,
ਫੂਸ ਥੱਲੇ ਅੱਗ ਲੁਕਾਇਆਂ ਨ ਲੁਕੇ।

ਦਰਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਦਾਸਤਾਂ ਜੇ ਸੁਣ ਲਵੋ,
ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਭੁਲੇਖਾ ਨ ਰਹੇ।

ਮਰ ਗਇਆਂ ਦੇ ਸੋਹਿਲੇ ਸਭ ਗਾ ਰਹੇ,
ਜੀਂਦਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਕੌਣ ਹੈ।

ਜਿਸ ਜ਼ਿਮੀਂ ਖਾਤਰ ਹੈਂ ਅਪਣੇ ਮਾਰਦਾ,
ਉਹ ਹੀ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪ ਤੈਨੂੰ ਖਾਏਗੀ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਰੀ ਦਾ ਜੋ ਸੀ ਰਾਜ਼ਦਾਂ,
ਉਹ ਹੀ ਸਾਰੇ ਰਾਜ਼ ਅਫ਼ਸ਼ਾਂ ਕਰ ਗਇਆ।

ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਕਿਓਂ ਇਨਸਾਨ ਦਾ,
ਖੁਦ ਤਾਂ ਇਕ ਕੀੜੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਨਹੀਂ।

ਹੁੰਦੀਆਂ ਨ ਜੋ ਕਦੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ,
ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਦਾ ਨਿਗੱਲਾ ਨ ਬਣੇ।

ਕਰਦਿਆਂ ਰੋਣੀ ਦੁਪਹਿਰੇ ਗੀਤ ਕੋਈ ਗਾ ਰਿਹਾ,
ਏ.ਸੀ. ਸਾਹਵੇ ਬੈਠ ਕੇ ਵੀ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਬੇਚੈਣ ਹੈ।

ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਹੋ ਫਿਰਦੇ ਭਾਲਦੇ,
ਸੱਚਾ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਸਬਰ ਕੀਤੇ ਪਾਈਦਾ।

1. ਰਾਜ਼ਦਾਂ-ਭੇਦ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ 2. ਅਫ਼ਸ਼ਾਂ-ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਨਾ

ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਰਾਜ਼ਾ

ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਮਿਸ਼ਰੀ ਘੁਲੇ,
ਬੋਲ ਤੇਰੇ ਮਿਸ਼ਰੀਓਂ ਮਿੱਠੇ ਕਿਤੇ।

ਲੋਕ ਅਜ ਮਤਲਬ ਪਰਸਤੀ ਵਾਸਤੇ,
ਅਣਖ, ਇੱਜ਼ਤ, ਮਾਨ ਵੇਖੋ ਵੇਚਦੇ।

ਘੁੰਡੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ,
ਦਿਲ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਹਵੇਂ ਖੋਹਲੀਏ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਂ ਬਨਾਓ ਰਾਜਦਾਂ,
ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਾਜਦਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ।

ਛੋਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨੇ ਹੈ ਕੀਤਾ ਮੋਅਜਜ਼ਾ,
ਮੈਂ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਸਦਾਂ ਨੌਜਵਾਂ।

ਉਮਰ ਮੁੱਕਣੀ ਸ਼ੇਅਰ ਪਰ ਮੁੱਕਣੇ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਨਦੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁਕਦੀ ਨਹੀਂ।

ਕਦਰਦਾਂ ਬਿਨ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਨਾਂ ਦਿਓ,
ਖਾਕ ਵਿਚ ਰੋਲੋ ਨ ਹੀਰੇ ਕੀਮਤੀ।

ਬੋਲਣਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਬੋਲਣਾਂ,
ਬੇਕਦਰ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾਂ।

ਦੇਸ਼-ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਔਖਾਂ ਕੰਮ ਹੈ,
ਵਤਨ ਖਾਤਰ ਬੇ-ਵਤਨ ਹੋਣਾ ਪਵੇ।

ਸਿਹਤ-ਮੰਦ ਹੀ ਅਸਲ ਦੌਲਤਮੰਦ ਹੈ,
ਰੋਗੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਸ ਨੇ ਦੌਲਤਾਂ।

ਤਨ ਦੀ ਹਰ ਕਿਰਿਆ ਦਿਮਾਗੋਂ ਨਿਕਲਦੀ,
ਦਿਲ ਵਿਚਾਰਾ ਖਾਹ-ਮਖਾਹ ਬਦਨਾਮ ਹੈ।

ਜਿਸ ਸਕੂਨੇ-ਕਲਬ ਨੂੰ ਹੋ ਭਾਲਦੇ,
ਉਹ ਮਿਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤਿਆਂ।

1. ਕਦਰਦਾਂ-ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 2. ਸਕੂਨੇ-ਕਲਬ-ਦਿਲ ਦਾ ਆਰਾਮ

ਝੁਲਸਵੀਂ ਰੁੱਤੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਪਿਓਂ,
ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਬੱਸ ਦੇ ਹਾਂ ਸ਼ਿਮਲੇ ਪੁਹੁੰਚਿਆ।

ਦੀਦ ਤੇਰੀ ਦੀ ਹੈ ਪੁਰਵਾਈ ਚਲੀ,
ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਹ ਆਇਆ ਕਿਤੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ।

ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਪੰਡ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ,
ਉਮਰ ਸੁਖ ਦੀ ਨਾਂ ਬਿਤਾਈ ਜਾ ਸਕੇ।

ਉਮਰ ਭਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਸਮਝਿਆ,
ਸਮਝਿਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤਾਂ ਭੱਜਿਆ ਆਏਂਗਾ।

ਕਰਜ਼ ਦਾ ਲੱਖ ਲੱਖ ਵਾਰੀ ਸੁਕਰੀਆ,
ਜੋ ਕਰਾ ਦੇਂਦੈ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਨਿੱਤ।

ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਐਸੀ ਛੁਰੀ ਮੈਂ ਆਖਦਾਂ,
ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਕੋਹ ਕੇ ਜਿਹੜੀ ਸੁਟ ਦਵੇ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਕੀ ਹੈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ,
ਲੱਗ ਜੈ ਲੇਖੇ ਕਿਸੇ ਦੇ, "ਲਾਲ" ਹੈ।

ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਰਹਿਣ ਦੋ ਤਿੰਨ ਰੋਟੀਆਂ,
ਏਸ ਖਾਤਰ ਜ਼ੁਲਮ ਇਤਨੇ ਕਿਓਂ ਕਰੋ।

ਦੁੱਖ ਬਿਨਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਾਂ,
ਰਾਤ ਨਾਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਦਿਨ ਬੇਕਦਰ ਸੀ।

ਮੀਂਹ ਪਿਆਂ ਅੱਜ ਸ਼ਾਂਤ ਵਾਤਾਵਰਨ ਹੈ,
ਤਪਸ਼ ਦਿਲ ਦੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾਵੇ ਕੌਣ ਪਰ।

ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਭ ਦਾਸ ਹਾਂ,
ਕੌਣ ਮਹਿਸੂਸੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ।

ਸਭ ਰਹੇ ਪਰਵਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ,
ਅਜ ਸਮੁਾਂ ਵੀ ਮਾਰ ਭੁੱਬਾਂ ਹੋ ਰਹੀ।

ਝਿਲ ਮਿਲਾਂਦੇ ਨੇ ਜੋ ਤਾਰੇ ਰਾਤ ਨੂੰ,
ਦੇਸ਼ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਜੀ ਮਹਿਫਲ ਹੈ ਇਹ।

ਖੁਦ-ਗਰਜ਼ ਇਨਸਾਨ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਾਂ,
ਇਹ ਮਨੁੱਖਾ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਹੈਵਾਨ ਹੈ।

ਗੁਰਦੁਆਰੇ, ਮਸਜਦਾਂ, ਮੰਦਰਾਂ ਚ' ਨਹੀਂ,
ਰੱਬ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਹਰ ਥਾਂ ਵੱਸਦੈ।

ਪਾਲਿਆ ਕੁੱਤਾ ਤੂੰ ਕਿਹੜੀ ਨਸਲ ਦਾ,
ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕੇਵਲ ਭੌਂਕਦੈ।

ਰਾਜ਼ ਕੋਹੇਨੂਰ, ਮਨ "ਲਾਕਰ" ਜਿਹਾ,
ਕੀ ਪਤਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੀਹ ਪਿਆ।

ਇਹ ਜੋ ਟੋਲੇ ਵਿਹਲੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਰਦੇ,
ਡਰਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮੰਗ ਖਾਣੇ ਬਣ ਗਏ।

ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਨੇ,
ਕਰ ਦਿਤਾ ਵਡ ਮੁੱਲਿਆਂ ਨਾਚੀਜ਼ ਨੂੰ।

ਸੌ ਸਵਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਤਿਲ ਭਰ ਡਰ ਨਹੀਂ,
ਡਰ ਤਾਂ ਹੈ ਬੱਸ ਅਪਣੀ ਹੀ ਕਰਤੂਤ ਦਾ।

ਰਿੜਕਿਆਂ ਸਾਗਰ ਹੀ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲਦੇ,
ਛੱਪੜਾਂ ਵਿਚ ਘੋਗਿਆਂ ਬਿਨ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

ਜਿਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਸਰਨਗੁੰ,
ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ।

ਕਿਓਂ ਮੜ੍ਹੀ ਤੇ ਦੀਪ ਬਾਲਣ ਜਾ ਰਿਹੈ,
ਅਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰ।

ਅੱਜ ਦੇ ਮੁਨਸਿਫ਼ ਹੀ ਵੱਢੀ ਖੋਰਨੇ,
ਆਸ ਕੀ ਰਖਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ।

1. ਸਰਨਗੁੰ-ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਨਾਲ 2. ਮੁਨਸਿਫ਼-ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੁਝ ਠੰਢ ਸੀ,
ਭਠ ਵਾਂਗੂ ਫਿਰ ਤੱਪ ਰਿਹਾ ਤੇਰੇ ਗਿਆਂ।

ਕਾਬਲੇ-ਤਾਰੀਫ਼ ਤੇਰੀ ਹਰ ਅਦਾ,
ਹੁਸਨ ਤੇਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਨੀ ਨਹੀਂ।

ਵੇਖ ਕੇ ਰਦੋ-ਬਦਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ,
ਸਿਫ਼ਤ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ।

ਮੈਂ ਗਮਾਂ ਫਿਕਰਾਂ ਤੋਂ ਉਚਾ ਹੋ ਗਿਆਂ,
ਕਰ ਲਿਆ ਦੀਦਾਰ ਜਦ ਤੋਂ ਯਾਰ ਦਾ।

ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ,
ਜੇ ਵਿਖਾਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਦੌੜ ਹੀ ਜੇ ਮੁੱਕ ਗਈ,
ਲਾਭ ਕੀ ਏ ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗੂ ਜੀਣ ਦਾ।

ਅਜ ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਗਇਆ ਦੀਦਾਰ ਜਾਂ
ਝੁੱਲਸੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ ਮੁਅੱਤਰ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਕਰਜ਼ ਤੇਰਾ ਜਦ ਚੁਕਾ ਦੇਵਾਂਗਾਂ ਮੈਂ,
ਮਿਲਨ ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਤੂੰ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ।

ਉੱਸਰੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ,
ਦਿਨ ਬਦਿਨ ਪਰ ਸੋਚ ਨੀਵੀਂ ਹੋ ਰਹੀ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਮੁਆਤੇ ਬਾਲਣੈ,
ਸਾੜ ਸਕਦੇ ਨੇ ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ।

ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜੇ ਮੌਕਾ ਨਾਂ ਮਿਲੇ
ਰਾਹ ਤੇ ਆ ਕੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਦੇ।

ਇਹ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਓਂ ਨੇ ਖਾਰੇ ਜਾਣਲੋਂ,
ਧਰਤ ਮਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ।

ਸੱਪ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਬਚਾਵਾਂ ਮਰਨ ਤੋਂ,
ਏਸ ਨੇ ਡੰਗ ਮਾਰਨੋ ਟਲਣਾਂ ਨਹੀਂ।

ਦੋਸ਼ ਦਈਏ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਆਖੀਏ,
ਚੰਗਿਆਂ ਮੰਦਿਆਂ ਦੇ ਰਲ-ਗੋਭਾ ਜਿਹਾ।

ਨਾਹਰੇ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰ ਨਾਂ ਕੰਧਾਂ ਕਾਲੀਆਂ,
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਿਨ।

ਪੜ੍ਹ ਲਵੋ ਗਤਿਆਂ ਦੇ ਗੱਡੇ ਇਲਮ ਦੇ,
ਅਮਲ ਬਿਨ ਸਭ ਕੁਝ ਬੇ-ਅਰਥਾ ਜਾਏਗਾ।

ਮੋੜ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਖੜਾ ਜਾਂ ਵੇਖਿਆ,
ਫਿਲਮ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹੈ ਉਲਟੀ ਘੁੰਮ ਗਈ।

ਧੰਨ ਹਨ ਵਤਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਾ ਵਾਰਦੇ,
ਪਰ ਅਸਾਂ ਵੀ ਕੀ ਲੁਕਾਇਐ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇਰੈ ਕਦੇ ਵੀ ਮੰਗ ਲਵੀਂ,
ਧੰਨ ਨ ਮੰਗ ਬਹਿਣਾਂ ਜੋ ਉੱਕਾ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਸੱਚ ਕਹਿਣਾਂ ਐ ਮਹਾਰਥੀਓ ਜ਼ਰਾ,
ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਪੇਟ ਦੀ।

ਮਨਜ਼ਿਲੇ ਮਕਸੂਦ ਵਲ ਵਧਦੇ ਰਹੋ,
ਚੁੰਮ ਲੇਵੇਗੀ ਪੈਰ ਇਕ ਦਿਨ ਆਣ ਕੇ।

ਵਿਚ ਮੁਸੀਬਤ ਵੀ ਨ ਪਰਖੋ ਦੋਸਤੀ,
ਪਰਖ ਵਿਚ ਹੈ ਕੌਣ ਪੂਰਾ ਉਤਰਦਾ।

ਐ ਦਿਲਾ ਨਾਂ ਬੇ-ਵਫਾ ਹੋਣਾਂ ਕਦੇ,
ਬੇ-ਵਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਨੇ।

ਭੁੱਲ ਨ ਜਾਣਾਂ ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ,
ਬੁਲਬਲਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਮਝੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

1. ਮਨਜ਼ਿਲੇ ਮਕਸੂਦ-ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ

❖
ਨਾ-ਖੁਦਾ ਕਸ਼ਤੀ ਦਾ ਬੇਈਮਾਨ ਹੈ,
ਪਾਰ ਲਗ ਸਕਣਾਂ ਅਸੰਭਵ ਏਸ ਦਾ।

❖
ਖੁਦ-ਕੁਸ਼ੀ ਕਾਇਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਨਗੇ,
ਪਰ ਬਹਾਦਰ ਉਲੱਝਣਾਂ ਸੰਗ ਉਲੱਝਦੇ।

❖
ਅਪਣੇ ਮਾਤ-ਹਿਤਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗੀ ਨ ਦਿਓ,
ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਤਿਹਤ ਹੋ।

❖
ਇਕ ਤੋਂ ਇਕ ਵੱਡਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ,
ਪਰ ਮੇਰਾ ਦੁਖੜਾ ਹੈ ਕੁਝ ਵਖਰਾ ਜਿਹਾ।

❖
ਮਿਲਨ ਸਜਣਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸਾਵਨ ਰੁਤ ਜਿਹਾ,
ਐ ਦਿਲਾ ਅੱਜ ਰੱਜ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਲੈ।

❖
'ਅੱਜ' ਨੂੰ ਕਰਲਈਏ ਸੁਖਾਵਾਂ ਮਾਣੀਏ,
ਕਲ ਦੇ ਫਿਕਰਾਂ ਵਿਚ ਨਾ 'ਅੱਜ' ਕੌੜਾ ਕਰੋ।

❖
1. ਨਾ-ਖੁਦਾ-ਨਾਵਿਕ

ਮਿਹਰ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਹਾਂ ਅਜ ਗੋਸ਼ਾਂ-ਨਸੀ,
ਮਹਿਵਰੇ-ਮਹਿਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਮਰ ਭਰ।

ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਜੀਣਾਂ ਹੈ ਮੰਦਾ ਮਰਨ ਤੋਂ,
ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਮੁੜ ਮਿਲਨ ਦੀ ਆਸ ਤੇ।

ਰੂਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾਲ ਅਬਦੀ ਪਿਆਰ ਹੈ,
ਜਿਸਮ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹੇ ਰਾਜੀ ਰਹੇ।

ਕਿਸ ਬੇ-ਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਵਾਹ ਪਿਆ,
ਮਾਰਦੈ ਪਰ ਰੋਣ ਵੀ ਦੇਂਦਾ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਪਿਆਰ ਜਿਥੋਂ ਲੋੜਿਆ
ਨਫਰਤਾਂ ਬਿਨ ਕੁਝ ਵੀ ਪਰ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ।

1. ਗੋਸ਼ਾਂ-ਨਸੀ-ਨੁੱਕਰੇ ਲੱਗਾ 2. ਮਹਿਵਰੇ-ਮਹਿਫਲ-ਮਹਿਫਲ ਦਾ
ਕੇਂਦਰ 3. ਅਬਦੀ-ਸਦਾ ਹਰਿਣ ਵਾਲਾ

ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਸਵਾਈ ਮੇਰੀ ਜ਼ਾਲਮਾਂ,
ਉਕਾ ਹੀ ਝੂਠੀ ਤੂੰ ਸੋਗੰਧ ਖਾ ਗਇਓਂ।

ਏਸ ਉਮਰੇ ਜੇ ਸੀ ਏਦਾਂ ਵਿਛੜਣਾਂ,
ਪ੍ਰੀਤ ਗੰਢਾਂ ਪੀਚ ਕਿਓਂ ਸੀ ਕਰਨੀਆਂ।

ਜਿਸ ਘੜੀ ਤੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੋਹਣਿਆਂ,
ਵਾਰ ਦੇਵਾਂ ਉਸ ਘੜੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

ਕੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਲਾ ਕੇ ਯਾਰੀਆਂ,
ਰੋੜ ਬੈਠਾਂ ਸੱਚੀ ਸੁੱਚੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

ਬਿਨਾਂ ਰਾਸ ਪੁੰਜੀ ਅਖੌਤੀ ਧਰਮੀਆਂ,
ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਚ' ਥਾਂ ਥਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਗਾਈਆਂ।

ਭਾਗ-ਦੂਜਾ

ਦੋਹਿਰੇ

ਕੋਇਲੇ ਬਿਰਹਾ ਮਾਰੀਏ, ਬਹੁਤਾ ਨ ਪਈ ਕੂਕ,
ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੰਗ ਸੁੱਤੀਆਂ, ਸੁਣਨ ਨ ਤੇਰੀ ਹੂਕ।

ਚਾਨਣ ਚਾਨਣ ਹੋਈਆਂ, ਵਿੱਥਾਂ ਖੁੰਜੇ ਵੇਖ,
ਦੀਪ-ਬਲੰਦੇ ਸੀਨਿਓ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਏ ਸੇਕ।

ਮਰਨਾਂ ਹਰ ਮਾਨੁੱਖ ਨੇ ਜੀਵਨ ਝੂਠਾ ਜਾਣ,
ਪਰ ਉਹ ਮਾਨੁੱਖ ਅਮਰ ਹੈ, ਕਰੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦਾਨ।

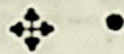

ਕਹਿਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੈ ਧਰਤੀ ਜਿਓਂ ਆਕਾਸ਼,
ਜੋ ਇਹ ਪਾੜਾ ਮੇਲਦੇ, ਸਦ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਾਬਾਸ਼।

ਚਾਨਣ ਚਾਨਣ ਹੋਈਆਂ, ਵਿੱਥਾਂ ਖੁੰਜੇ ਵੇਖ।
ਦੀਪ-ਬਲੰਦੇ ਸੀਨਿਓ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਏ ਸੇਕ।

ਗਰਮੀ ਗਰਮੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏ.ਸੀ. ਮੁਹਰੇ ਸੇਠ,
ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ ਧੁੱਪ ਨੂੰ ਕਰੇ ਮਜ਼ਾਖਾਂ ਵੇਖ।

ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਝੁੱਲਿਆ, ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੂਫਾਨ,
ਵਾੜਾਂ ਖਾਵਨ ਖੇਤ ਨੂੰ, ਰਾਖੇ ਡਾਕੂ ਜਾਣ।

ਕਾਂਡਾਂ ਅਤੇ ਘੋਟਾਲਿਆਂ ਲੁਟ ਖਾਧਾ ਏ ਦੇਸ਼,
ਰਿਸ਼ਵਤ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅੱਜ ਚੰਬੜੇ ਵਾਂਗ ਸਰੇਸ਼।

ਹੇਰਾ ਫੇਰੀ ਕਰਨ ਪਰ ਲੋਕ-ਹਿਤੂ ਅਖਵਾਣ,
ਰਹਿਬਰ-ਰਹਿਜ਼ਨ ਵਿਚ ਅੱਜ ਰਹੀ ਨ ਰਤਾ ਪਛਾਣ।

ਨੇਤਾ ਮਤਲਬ ਪਰਸਤ ਨੇ ਕੀਹ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਆਸ,
ਨੈਤਕਤਾ ਦਾ ਕਰ ਰਹੇ, ਰਲ ਮਿਲ ਸਤਿਆ-ਨਾਸ।

ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਨ ਕਰਾਂ ਕੁਰਬਾਨ,
ਜਿਸ ਦੇ ਆਇਆਂ ਸੋਹ ਰਹੇ ਘਰ ਆਂਗਨ ਦਾਲਾਨ।

ਸਾਕੀ ਨੇ ਅਜ ਭਰ ਲਿਆ, ਮਸਤੀ ਭਰਿਆ ਜਾਮ,
ਕਿਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਜਾਗਣੀ ਕਿਸ ਨੇ ਲੈਣਾਂ ਥਾਮ।

ਪਿਆਰ ਸਿਆਸਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਦਲ ਬਦਲੇ ਜੋ ਨਿੱਤ,
ਝੂਠ ਨ ਇਸ ਵਿਚ ਚੱਲਦਾ, ਸੱਚ ਲੈਂਦੈ ਦਿਲ ਜਿੱਤ।

ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਨ ਆ ਸਕੀ, ਜੀਵਨ ਚੱਲਿਆ ਬੀਤ,
ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਕੁਝ ਢੰਗ ਸੀ, ਢੱਠੀ ਉਮਰਾ ਭੀਤ।

ਚੋਣਾਂ ਆਈਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਬਦਲੇ ਸਭੀ ਵਜ਼ੀਰ,
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖ-ਨਾਗ ਹੂੰ ਪਾਏ ਕੋਣ-ਜੰਜੀਰ।

ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਨੇਤਾਗਣਾਂ ਲੁੱਟ ਖਾਧੇ ਨੇ ਲੋਕ,
ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੋਟੇ ਹੋ ਰਹੇ ਜਿਓਂ ਰੱਤ ਪੀਣੀ ਜੋਕ।

ਸੱਜਣਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦਾ, ਦੱਸ ਕੀ ਪਾਈਏ ਮੁੱਲ,
ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਸਤ ਨਾ, ਪਿਆਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਤੁੱਲ।

ਪਿਆਰ ਵਿਹਾਰ ਬਨਾ ਲਿਆ ਸੱਜਣਾਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਅੱਜ,
ਭੀੜ ਪਿਆਂ ਨਹੀ ਲੱਭਦੇ, ਖਿਸਕਣ ਪਾ ਪਾ ਪੱਜ।

ਸੁਖ ਸਨਿਹੋੜਾ ਆਪਣਾ ਕਦੀ ਤਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਘੱਲ,
ਤੱਤੀ ਰੁੱਤੇ ਠੰਢੀਆਂ, ਪੈਣਾ ਹਵਾਵਾਂ ਚੱਲ।

ਦਰਦ ਵੰਡਾਵਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਰਦ ਵਧਾਇਆ ਹੋਰ,
ਸਮਾਂ ਬੀਤਿਆ ਪਈ ਨਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਲਿਸ਼-ਕੋਰ।

ਖੁੰਜਾ ਖੁੰਜਾ ਭਾਲਿਆ, ਵਿੱਥਾਂ ਲਈਆਂ ਟੋਹ,
ਬਿਨ ਗਰਜ਼ੋਂ ਬਿਨ ਮਤਲਬੋਂ ਕਿਤੋਂ ਨ ਮਿਲਿਆ ਮੋਹ।

ਚੰਗਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖੀਏ, ਬੁਰਾ ਕਹਾਵੇ ਕੌਣ,
ਬੰਦੇ ਦੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਹੀ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਅਖਵੌਣ।

ਮਨ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਏ, ਸੱਜਣ ਦੀ ਤਸਵੀਰ,
ਜਿਸ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆਂ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੀਰ।

ਵਰਖਾ ਰੁੱਤੇ ਨਿਕਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ ਵਹੁਟੀਆਂ ਵਾਂਗ,
ਨੇਤਾ ਏਦਾਂ ਨਿਕਲਦੇ ਵੋਟਾਂ ਦੀ ਲੈ ਮਾਂਗ।

ਯਾਰੀ ਯਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਹੋਇਆ ਇਹ ਅੰਜਾਮ,
ਯਾਰੀ ਆਰੀ ਬਣ ਗਈ, ਕੀਤਾ ਕਾਮ ਤਮਾਮ।

ਕਿਸ ਬਿਧ ਯਾਰ ਮਨਾਈਏ, ਜਿਸ ਬਿਧ ਨਿਭ ਜੈ ਪ੍ਰੀਤ,
ਆਪਣਾਂ ਆਪ ਵੰਜਾਈਏ, ਤਾਂ ਵੱਸ ਆਵੇ ਮੀਤ।

ਵਰਖਾ ਰੁੱਤੇ ਹਰ ਨਦੀ, ਕੰਢਿਓਂ ਬਾਹਰ ਵਹੇ,
ਉਹੀ ਖੇਤ ਬਚਾਇਗੀ, ਔੜੀਂ ਜੋ ਨ ਲਹੇ।

ਚੌਂਹ ਨੂਹਾਂ ਦੀ ਸੱਸ ਵੀ ਕਰੇ ਸਿਆਪਾ ਆਪ,
ਚਾਰ ਨੂਹਾਂ ਪੁੱਤ ਚਾਰ ਵੀ, ਹਰ ਨ ਸਕੇ ਕਲਾਪ।

ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨਾਲ ਨੇ ਨੂਹਾਂ ਪੁੱਤ ਗਲਤਾਨ,
ਵਿਹੜੇ ਲੱਗੀਆਂ ਰੋਣਕਾਂ, ਮਾਪੇ ਕੱਲ ਹੰਢਾਣ।

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਪਾਲ ਵਿਆਹ ਪੁਤ,
ਨੂਹਾਂ ਪੁੱਤਰ ਅੱਡ ਹੋ, ਵਿੱਥੀਂ ਦੇਵਨ ਸੁੱਟ।

ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਪੁਤ ਮਿਲੇ, ਪਾਲੇ ਹੋਏ ਜਵਾਨ,
ਸਮਝ ਸ਼ਰੀਕ ਔਲਾਦ ਨੂੰ, ਜਾਇਦਾਦ ਵੰਡਾਣ।

ਕਦਮ ਕਦਮ ਤੇ ਉਲਝਣਾਂ, ਪੈਰ ਪੈਰ ਤੇ ਰੋਕ।
ਇਹ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਇਹ ਕੈਸੇ ਨੇ ਲੋਕ।

ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈ, ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੀਤ,
ਭਾਰ ਪਿਆਂ ਭੁੰਜੇ ਗਿਰੇ, ਇਹ ਰੇਤੇ ਦੀ ਭੀਤ।

ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ,
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਿਰਦਾਰ ਹੈ, ਗੰਦਾ ਕਰੋ ਨਾਂ ਮੂੰਹ।

ਸੂਰਜ ਤਪ ਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ, ਰੌਸ਼ਨ ਕਰੇ ਜਹਾਨ,
ਧੁੱਪਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣ ਰੁੱਖ, ਛਾਵੇਂ ਜਗਤ ਬਿਠਾਨ।

ਮੂੰਹ ਤੇ ਸਿਫਤਾਂ ਜੋ ਕਰੇ, ਵਡਾ ਵੈਰੀ ਜਾਣ,
ਖੁਲ ਕੇ ਕਰੇ ਆਲੋਚਨਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਮਹਾਨ।

ਪ੍ਰੀਤ ਹੰਢਾਵਨ ਵਾਲਿਓ, ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਇਕ ਵਰਦਾਨ,
ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ, ਸੁਕੇ ਸੱਕ ਸਮਾਨ।

ਦਰ ਦਰ ਫਿਰਣਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਇਕ ਦਰ ਬਹਿਜਾ ਯਾਰ,
ਸੱਭੇ ਥੀਨ ਨਿਆਮਤਾਂ, ਨਾਂ ਹੋ ਖੱਜਲ ਖੁਆਰ।

ਮੰਨਿਆਂ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਹੋ ਕਾਰਾਂ ਬੰਗਲੇ ਪਾਸ,
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਕੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀਹ ਧਰਵਾਸ।

ਜਿੰਦ ਹੇ ਸਭਦੀ ਕੀਮਤੀ ਕੀਤੀ ਹਾਥੀ ਸ਼ੇਰ,
ਨਿਕਲਣ ਲਗਿਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਏ ਢੇਰ।

ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ ਹੈ ਮੌਜ,
ਰੱਜ ਰੱਜ ਮੌਜਾਂ ਮਾਨ ਲੈ, ਕੁਝ ਕਰੇਗੀ ਫੌਜ।

ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਈਏ ਹੋ ਰਹੀਏ, ਝਾਕ ਨਾਂ ਰਖੀਏ ਹੋਰ,
ਜੋ ਮਨ ਬਿੜਕੇ ਸਮਝ ਲੋ, ਦੁਹੀਂ ਜਹਾਨੀਂ ਚੋਰ।

ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਨ ਸੁਣੇ, ਉਹ ਕਾਹਦਾ ਏ ਮੀਤ,
ਕਿਤਨਾਂ ਚਿਰ ਤਕ ਨਿਭੇਗੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ।

ਜਿੰਦ ਵਿਚਾਰੀ ਇਕ ਹੈ, ਲੱਗੇ ਦੁੱਖ ਹਜ਼ਾਰ,
ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕ ਤੂਫਾਨ ਹੈ, ਨਾਵ ਘਿਰੀ ਮੰਝਧਾਰ।

ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਜੇ ਮਿਲ ਗਏ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ,
ਸਿਹਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਨੇ ਸਭ ਸੁੱਖ ਪੈਂਦੇ ਮਾਤ।

ਨੇਕੀ ਕਰੋ ਜੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਦੇ ਜਤਾਓ ਨਾਂ,
ਕੀਤੇ ਗੁਣ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁੱਲ ਘਟਾਓ ਨਾਂ।

ਫਿਰਿਆ ਹਾਂ ਮੈਂ ਗਲੀ ਗਲੀ, ਘੁੰਮਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਜ਼ਾਰ,
ਦਿਲੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨ ਮਿਲੀ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਖੁਆਰ।

ਤਕ ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਗੱਦ ਗੱਦ ਹੋਇਆ ਚਿੱਤ,
ਮਿਲਿਆਂ ਬਿਨ ਪਰ ਨ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਦੀ ਭੀੜੀ ਭਿੱਤ।

ਸਿਆਸਤ ਨੇਰੀ ਰਾਤ ਅੱਜ ਛਾਈ ਦੇਸ ਤੇ ਆਣ,
ਪਹੁ ਛੁੱਟਣ ਦੀ ਆਸ ਤੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਚਲਦੇ ਜਾਣ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਪੱਖ ਨੇ ਵਖਰਾ ਵਖਰਾ ਵੇਸ,
ਬਚਪਨ ਜੋਬਨ ਅੱਤ ਮਿੱਠੇ, ਕੌੜੀ ਬੁੱਢ ਵਰੇਸ।

ਰੈਣ ਗਈ ਜਗ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ, ਹੋਇਆ ਨੂਰੋ ਨੂਰ,
ਬਿਨ ਸੱਜਣ ਦਿਲ ਦਾ ਕਰੇ ਕੌਣ-ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ।

ਕਿਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਨੇ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵਨ ਬੋਲ,
ਸਾਰੀ ਉਮਰਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਵੇਖੇ ਢੋਲ ਦੇ ਪੋਲ।

ਸੱਜਣ ਦੇ ਦਰ ਚਲ ਮਨਾ ਝੰਡੇ ਦਈਏ ਗੱਡ,
ਜਿਸ ਬਿਨ ਹੁਣ ਤੇ ਇਕ ਘੜੀ ਰਿਹਾ ਨ ਜਾਏ ਅੱਡ।

ਦਿਲ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਖੋਲੀਏ, ਚਲ ਸੱਜਣ ਦੇ ਪਾਸ,
ਹੁਣ ਤਕ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾ ਲਏ, ਅਪਣੇ ਸਾਰੇ-ਸੁਆਸ।

ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਏ ਲੋਕ-ਜੁਗ, ਕੈਸੀ ਚੋਣ ਹੈ ਯਾਰ,
ਇਕਨਾਂ ਰੱਜ ਰੱਜ ਖਾਲਿਆ, ਇਕ ਖਾਣ ਨੂੰ ਹੋਏ ਤਿਆਰ।

ਅੱਗ ਬੁਝਾਵਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਾਂਬੂ ਫੜ ਲਏ ਹੱਥ,
ਅਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚਾਣ ਲਈ, ਕਿਹੜੇ ਪਈਏ ਪੱਥ।

ਨਈਆ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੀ ਅੱਜ ਘਿਰੀ ਮੰਝਧਾਰ,
ਪਾਰ ਲਗਾਵਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀਤੇ ਛੇਦ ਹਜ਼ਾਰ।

ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਦੌੜ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕੌਣ,
ਬਹਿਣ ਹਵਾਲਾ ਕਾਂਡ ਵਿਚ ਸਭ ਨੀਵੀਂ ਕਰ ਧੌਣ।

ਪੱਥ-ਪਰਦਰਸ਼ਕ ਬੈਠ ਗਏ ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਬਣ ਚੋਰ,
ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹੀਂ ਅਰਥ ਅੱਜ ਹੋਏ ਬਦਲ ਕੇ ਹੋਰ।

ਬਰਬਾਦੀ ਦੇ ਮੋੜ ਤੇ ਖੜਾ ਹੈ ਅਜ ਸੰਸਾਰ,
ਦੇਰ ਪਲੀਤਾ ਲਾਉਣ ਦੀ ਬਣੇਗਾ ਅੱਗ ਅੰਬਾਰ।

ਨਕਲੀ ਅਮਨ ਪਸੰਦ ਨੇ, ਨਕਲੀ ਅਮਨ ਪ੍ਰਚਾਰ,
ਉਹ ਕੀਹ ਅਮਨ ਕਰਾਣਗੇ, ਜੋ ਵੇਚਨ ਹਥਿਆਰ।

ਗੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਗਿਲਾ ਅਪਣੇ ਬਣੇ ਨੇ ਗੈਰ,
ਮਿੱਤਰਤਾ ਆਕਾਸ ਵਿਚ ਗਰਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹੈ ਘੇਰ।

ਚਮਚਾ ਗਰੀ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੈ ਅੱਜ ਆਮ,
ਸਾਰੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ, ਕਿਸ ਦਾ ਲਈਏ ਨਾਮ।

ਪੇਟ ਲਈ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਘੱਲ,
ਕੱਲੇ ਮਾਧੇ ਬੈਠ ਘਰ, ਸਹਿਣ ਹਿਜਰ ਦਾ ਸੱਲ।

ਪਾਲੀਏ ਟੋਟੇ ਜਿਗਰ ਦੇ, ਹੋਵਨ ਜਦੋਂ ਜਵਾਨ,
ਮਾਧੇ ਸੋਚਣ ਕਦੇ ਕੂ, ਪੁੱਤ ਘਰੋਂ ਤੁਰ ਜਾਣ।

ਬਹੁ ਮਨਜ਼ਲੀਆਂ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ, ਉਸਰਨ ਹੋਣ-ਤਿਆਰ,
ਪਰ ਉਸਰਈਆਂ ਜਾਣ ਲਈ, ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਪਣੇ ਭਾਰ।

ਨੇਕੀ ਭੁੱਲਣੀ ਕਿਸੇ ਦੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪ,
ਕਿਰਤ ਘਣਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਦਾ ਸਹੇ ਨ ਧਰਤ ਸੰਤਾਪ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿਲੇ ਤਪਦੀ ਰੁੱਤੇ, ਚੱਲੀ ਜਿਵੇਂ ਸਮੀਰ,
ਸੌਣ ਘਟਾਵਾਂ ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਘੱਤੀ ਅੱਜ ਵਹੀਰ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿਲੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਖਿੰਡ ਗਈ ਖੁਸਬੂ,
ਠੰਢੀ ਠੰਢੀ ਲਗ ਰਹੀ ਤਨ ਝੁਲਸਾਂਦੀ ਲੂ।

ਹਾੜ ਰੁੱਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਬਦਲੀ ਦਿੱਸ ਪਈ ਇਕ
ਅਚਨ ਅਚੇਤੀ ਮਿਲਨ-ਆਸ, ਜਿਉਂ ਬੂਹੇ ਆਣ ਖਲੀ।

ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਛੱਬ ਦੇ ਦਿਨੀਂ, ਡਿੱਗਣਗੇ ਮੁਰਝਾਏ,
ਧੰਨ ਉਹ ਫੁੱਲ ਮੁਰਝਾਵਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਜ ਸਜਾਏ।

